

"Politik učiní vše, aby si udržel svůj 'džob' - dokonce se stane patriotem."

- William Randolph Hearst

Second Class Postage Paid at Berwyn, Illinois

DENNÍ HLASATEL

Czechoslovak Daily Herald

Founded - Založen 1891

USPS 002670 • VOL. CII

STŘEDA 28. ČERVENCE 1993 - ČÍSLO 55 - WEDNESDAY JULY 28, 1993

65c

Pekingské Olympijské hry?

John J. Metzler

Odpočítávání ke zvolení místa pro Olympijské hry v roce 2000 je v konečném stádiu; výherce bude zvolen 23. září v přepychové nádheře Monte Carlo na Francouzské riviéře. Politika by mohla vyhrát zlato, jako obvykle.

Předními soupeři o letní hry v r. 2000 jsou Peking a Sydney. Ale zdali Lidová Čína nebo Austrálie bude vybrána pro tisícileté hry záleží víc na politických ohledech než na sportovním vybavení pro atlety.

"V Pekingu se rozpoutala propaganda a vykonávání veřejných vztahů, proti kterému jsou snahy jeho soupeře trpasličí." Podle respektovaného Far East Economic Review v Hong Kongu, "pozorovatelé považují lobbying Pekingu za téměř hysterický."

PRC v takových věcech exceluje. Lidová Čína říká, že "z pěti kruhů na olympijské vlajce jeden patří nám." Ale nabídka Pekingu je kalkulovaná snaha spíše k tomu, aby hry schválily legitimitu režimu než aby hostily sportovce.

Otázka není, zdali Asie potřebuje Olympijské hry — Seoul je úspěšně hostil v r. 1988; Barcelona v r. 1992, a Atlanta bude jejich hostitelem v r. 1996. Zeměpisné "kvoty" tedy znamenají, že Asie, Evropa a Severní

Pokrač. na str. 3

Je toto obrana islámu nebo terorismus?

Adolf Bašta — RFE

Francouzské diplomatické obavy mají jediné jméno — Alžír. Francouzské veřejné mínění sleduje se stále většími obavami vývoj v zemi, s níž má nejen kus společné minulosti, ale především i dnes velice úzké jak lidské tak i hospodářské vztahy. Totiž v Alžírě, které si právě v těchto dnech bolestně připomíná první roční výročí zavraždění reformního prezidenta Mohameda Budiafa. Tím spíš, že tato vražda nenašla ani po roce uspokojivé vysvětlení, natož jakoukoliv naději na změnu vnitřní situace. Alžírská moc, je, jak se zdá, naprosto neschopná zajistit jen fyzickou bezpečnost svých intelektuálů.

Vždyť rok po násilné smrti Budiafa dnes v Alžírě pokračují smrtelné atentáty na všechny odpůrce islámského integrismu jako byl na příklad smrtelný útok na spisovatele Kaharadža Uta 26. května. Smrt prezidenta Budiafa nebyla vůbec náhodná tragédie, ale byl to logický začátek celé řady politických vražd. Pařížský zahraničně-politický deník Le Monde přitom zcela bez iluzí popisuje dvojí strach alžírské inteligence těchto dnů,

Pokračování na str. 4

BUDO VAT NEBO TVOŘIT

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Socialismus byl pověstný svým budováním. Budovala se socialistická společnost, budovalo se školství, zdravotnictví, kultura, dálnice, metro, panelové králikárny sídliště, zkrátka všechno. Nikdy se však v socialismu netvořilo.

I dnes naše sametová garnitura dál vesele buduje. Buduje nový politický systém, demokratický parlament, privatizované hospodářství, reformované školství a zdeformované zdravotnictví, další části dálnice a metra, dobudovává panelová sídliště, zkrátka všechno. A stejně málo, jako za socialismu, se tvoří!

Ta podobnost obou režimů není vůbec náhodná. Ti, kteří "budovali" socialistickou společnost, ti dnes v demokratických kabátech budují společnost sametovou. Nezačneme-li však konečně tvořit, nikam vpřed se nedostaneme. Tvořit neznamená jen pracovat, ale také k tomu myslet. To je však to, co našim "budovatelům" chybí. Ti zatím myslí, pokud jsou toho vůbec schopni, jen a jen na sebe, na svoji slávu a prospěch. Proto nemohou nikdy být skutečnými tvůrci. Vždy zůstanou jen budovateli.

Socialismus však měl i další specifické termíny. Stavěla-li se nějaká

Pokračování na str. 4

Řeka Mississippi protřhla v neděli pobřežní hráz ve Sny Island, Ill. a zaplavila 44.000 akrů. Hráz byla 10 mil jižně od Quincy. Jiný násep se protřhl jižně od St. Louis.

Měna se probouzí

Jaroslav Moudrý

Nedávno bylo oznámeno, že slovenská koruna (SK) byla devalvována o 10%. Až do konce minulého týdne, t.j. do 17. července, byla vedena, byť odděleně ve stejném směnném poměru k americkému dolaru, jako česká koruna (ČK). Směnná hodnota byla v pátek, dne 9. července, 29.300 obou korun za dolar, v pondělí, dne 12. t.m., 29.6400 za dolar.

Od pondělí, dne 19. t.m., byly obě jednotky již oddělené. ČK byla v pondělí zaznamenána 29.150, v úterý 29.220, SK v pondělí 33.000 a v úterý 32.970.

K těmto výše uvedeným směnným relacím obou korun za jeden americký dolar je třeba podotknouti, že se jedná o obchodní poměr mezi bankami v částkách jeden milion dolarů a více. Výměny v malém přinesou méně jednotek

Pokrač. na str. 2

Dorostli jsme pro demokracii?

Stěžejní otázkou dneška se skutečně stává to, zda naše společnost dorostla pro demokracii. Současnost dokazuje, že její morální devastace pokročila natolik, že pouze mizivé procento občanů si dokáže pojem demokracie nezkrlesně vysvětlit. A z tohoto malého procenta ještě jen malá část je vůbec schopna demokraticky myslet a jednat. U valné části obyvatelstva naší zubožené země se pojem demokracie snoubí s pojmem absolutní anarchie a vše to je pocukrováno bolševickým popraškem. Je to jen další ze zločinů komunismu, které byly spáchány na našem národě! Devastace společnosti, ve které se nacházíme, je produktem dlouholeté činnosti bolševické chátrý!

Politické i občanské nevzdělanosti většiny národa zneužila v listopadu 1989 dizidentská tlupa V. Havla k provedení čehosi, co sami nazvali sametovou revolucí. Ve skutečnosti to však byl pouze divadelně

Pokračování na str. 4

Měna se...

korun za jeden dolar.

Slovensko devalvovalo svou měnu proti směnným měnám o 10%, ve snaze pomoci své národohospodářské obnově. Slovenská vláda byla již od února t.r. pod tlakem, aby upravila poměr své měny k ostatním neboť i když slovo "Slovensko" bylo polovinou pojmu "Československo", národohospodářské skutečnosti tomu odporují. Slovenská měna, lépe řečeno přijatelnost Slovenska jakožto mezinárodního obchodního partnera byla uznána až po zdoluhavých jednáních s Mezinárodním měnovým fondem v červnu t.r. a Slovensko dostalo požadovanou půjčku, která se rovná uznání Slovenska v mezinárodním hospodářském světě. Slovensko se však muselo zavázat, že splní určité podmínky, na kterých půjčka MMF (IMF) závisí: Vyrovnání státní rozpočet a případný schodek, který nesmí být vyšší než je 5% hrubé domácí výroby. Mimo to, Slovensko musí najít řešení, jak odstranit 12% nezaměstnanosti, zůstalost a nevykonnost průmyslu a úpadek ve svém obchodu.

Ano, měna se probouzí, bude se pohybovat a začne vyjadřovat pravý stav hospodářského dění, ne slov hippie-ků proměněných v japičky. Jen nedopatřením a ignorancí hipokrytů, vydávajících se za vědce a v důsledku bezvýznamnosti hospodářských jednotek ve společnosti pokročilých národů, byl pravý stav věcí přehlédnut. Zničení způsobené socialisty nemůže být odstraněno a napraveno novým socialismem, lépe řečeno neokomunismem.

Jedna vlastovka nedělá jaro a milion veksláků nedělá národ hospodářsky silný a co více, nikdy jej nemůže uživit.

Balkán

Téměř před čtvrt rokem varoval prezident Clinton na adresu srbských agresorů v Bosně a Hercegovině, že by Spojené státy mohly podniknout vojenskou akci na podporu sarajevské vlády. Tehdy se uvažovalo o možných leteckých útocích na pozice agresora. Na okamžik se zdálo, že srbský prezident Milošević znejistěl. Clintonovi se však nepodařilo přesvědčit své evropské spojence, především Francii a Anglii o nutnosti takového zásahu. V dubnu byly srbské akce obnoveny: v polovině června na srbskou stranu přešli i Chorvati.

Dodat se k tomu mnoho nedá. Snad jen to, že uplynulé týdny stály ve znamení urputných bojů mezi muslimy a jejich (nyní společným) nepřitelem. A že tyto boje budou zřejmě pokračovat tak dlouho, dokud agresori nebudou spokojeni s novou mapou bývalé Jugoslávie. O jednom víkendů se bojovalo o město Maglaj a rovněž hlavní město Sarajevo bylo terčem dělostřelecké palby. Mnoho toho muslimové v ruce nemají; embargo na dovoz zbraní válčícími stranami bylo Radou bezpečnosti opět potvrzeno a ani na konvoje OSN dovážející humanitární pomoc není spolehnutí. V Sarajevu je nedostatek pitné vody; epidemie různých chorob budou zřejmě následkem. Také Srebrenica — tedy první z bezpečných zón — brzy padne a jednotky OSN nemožou udělat víc, než se pokusit evakuovat civilní obyvatelstvo.

A ještě něco možno připomenout: potraviny a léky civilnímu obyvatelstvu už neproudí v požadovaném množství také proto, protože docházejí peníze zasílané vládami zemí, které ztratily naději, že se ještě něco obrátí k lepšímu.

Dva francouzští vojáci UN se snaží uhasit oheň v ozbrojeném vozidle pro personál v základně UN v Sarajevu v neděli. Byl to jeden z několika dopravních prostředků zasažených granáty pouze pár hodin po zastavení boje.

Velká Británie

Kontroverze o případu podvodného obchodníka Azila Nadira ve Velké Británii pokračuje.

Poté co britský podnikatel kyprského původu Azil Nadir uprchl z Londýna letos v květnu před procesem, při němž se měl zodpovídat z obvinění z podvodného finančnictví a ze zpronevěry 30 milionů liber na severním Kypr, odkud nemůže být britským úřadům vydán, jeho případ značně otláčí britskou politickou scénou. Nedávno byl sdělovacími prostředky přinucen k rezignaci konzervativní činitel ministerstva pro Severní Irsko Michal Meles, protože měl prý s Azilem Nadirem příliš úzce přátelské styky. Ze scény obyčejně dramatické rezignační řeči v britské Dolní sněmovně pak před několika dny Michal Meles obvinil britské soudnictví v Nadirově případě ze zaujatosti. Zejména projevil znepokojení nad skutečností, že se prý britský odbor pro vyšetřování vážných finančních podvodů pokusil dezinformovat a znejistit soudce, který měl řídit proces s Nadirem. Požadoval, aby vláda nařídila nezávislé zkoumání způsobů, jímž úřady vyšetřovaly Nadirův případ. Ta to odmítla a mnozí poslanci a sdělovací prostředky považovaly nedávné Melesovo dramatické vystoupení v parlamentě za poněkud subjektivní a kontroverzní. Na druhé straně však mezi poslanci dále existují pochybnosti o činnosti odboru pro vyšetřování vážných finančních podvodů, zejména proto, že jak nedávno vyšlo najevo, jeden činitel tohoto odboru údajně jako vtip napsal podvodný dopis, který podepsal jménem liberálně demokratického poslance Sira Davida Steela. Pochybnosti týkající se Azila Nadira dále zesílily, když nyní bylo zveřejněno, že kdosi napsal jiný podvodný dopis jménem konzervativního poslance Davida Melora. Tento dopis se snaží vzbudit dojem, že Melor, který musel na svou funkci v britském kabinetu rezignovat loni v srpnu kvůli svému mimomanželskému poměru s jednou španělskou herečkou, poděkoval písemně Azilu Nadirovi za jeho finanční dary

vládnoucí britské konzervativní straně. Poslanec Michal Meles v této souvislosti znovu apeloval na vládu, aby bylo zahájeno jím požadované nezávislé vyšetřování Nadirova případu. Britská vláda zveřejnila vybrané části korespondence mezi poslancem Melesem a britským generálním prokurátorem o Nadirově případě. Úřad generálního prokurátora doufal, že vzhledem k tomu, že jde o technicky složité právní dokumenty, kterým je obtížné porozumět, sdělovacími prostředky a veřejnost ztratí zájem o podrobnosti této kontroverze. To se však nestalo. Zveřejnění těchto dokumentů vyvolalo celou řadu důležitých obvinění, vztahujících se k dopisům. Tato obvinění byla úřady dementována a odmítnuta. Pochybnosti o způsobu práce odboru pro vyšetřování vážných finančních podvodů dále zůstávají. Britské sdělovací prostředky se také intenzivně zabývají obviněním, které vyslovil poslanec Michal Meles. Že se prý kyprská, britská a americká zpravodajská služba podílely na spiknutí, destabilizovat Nadirovo obchodní imperium. Úřad britského ministerského předsedy Majora označil toto tvrzení, stejně jako řadu dalších obvinění, která byla v této souvislosti ve Velké Británii vyslovena, za naprostý nesmysl. Nejkurioznější peripetii v celém případě je, že nyní požádal konzervativní poslanec David Melor o nezávislé vyšetřování skutečnosti, že kdosi napsal jeho jménem falešný dopis. V dopise, který byl otištěn v listu Guardian se tvrdí, že David Melor Nadirovi písemně poděkoval za jeho finanční dary vládnoucím konzervativcům. David Melor poukázal na to, že pokus falšovatelů poškodit jeho pověst selhal, protože použili osobní Melorova dopisního papíru s hlavičkou, který si bývalý britský ministr kultury nechal natisknout až vloni na podzim po svém odchodu z vládního úřadu. Melor dodal — celá věc ukazuje, že se v politice v těchto dnech stále častěji užívá špinavých triků. Neútočí na vás jen za to co děláte, ale i za to, co vůbec neděláte.

Udělejte vašim doma radost v tomto roce
a předplaťte jim Hlasatel.

Pro vás je to mnohem snadnější než pro ně.

Naše zprávy jsou pořád aktuální.

Pomůžete jim a nám také.

CENY PŘES MOŘE V U.S. DOLARECH:

Denní a Nedělní	Nedělní pouze
• 3 měsíce . . . . \$ 45.00	\$26.00
• 6 měsíců . . . . \$ 84.00	\$45.00
• 12 měsíců \$150.00	\$78.00

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891

6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny čtenáře, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vztýkat s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo skracovat zaslané články. Zastlané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS
in US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

Znáte to. Doma se zavíráte do odlehlé místnosti, abyste neslyšel neustálé připomínky vlastní manželky. V zaměstnání se raději vyhnete účtárnám a sekretariátům, kde se neustále "pere, vaří, uklízí a je práce s téma chlapama", jen abyste neslyšel to samé. Pouze v jiném barevném odstínu.

A pak najednou přijdete pěkně vyfešákováný na sjezd spolužáků. Jenže přijdou skoro samé spolužáky, úplný "babinec". Nejprve posloucháte, co se za tu dobu přihodilo, jak rostou vnoučata, které kastrolky jsou na vaření nejlepší, zda jsou vložky s křídélkami příjemnější... jak je ten jejich mužskej úplně nemožnej a to je mu teprve padesát...

Nejdříve se snažíte vznést nějaký pádný argument, potom povolíte vázanku a rozepnete knoflíček u krku a nakonec... Jedním uchem tam, druhým ven. Jeden zaslechnutý názor mne však jako profesionálně deformovaného ekonomu přece jen podrobněji zaujal. Představte si to. Lamentace nad tím, jaká je to dneska bída o peníze. Nedá se vyžít a tak nezbyvá, než do důchodu "dřít tvrdě bídu". Nedalo mi to a tak jsem si postupně dosadil některé neznámé a ejhle — rovnice se začala klubat na svět i se svým řešením.

Ona hospodyňka má pěkně přebudovanou starší vilku, obdělávanou zahrádku s kytičkama, slabost pro krásu starožitností a plat jako VŠ-kvalifikovaná bratru 7 tisíc korun (ještě federálních). Syn po vojně, vcelku zaopatřený, zaměstnaný a bydlící již samostatně. Dcerka studující střední školu nedaleko bydliště. Její hospodář, rovněž s VŠ-kvalifikací může jako finanční úředník pobírat o něco víc než ONA. Počítejte.

Zajímavé, že od těch ostatních, o kterých jsem přesvědčen, že mají podstatně méně a jsou na tom hůře, takový stesk nezazněl. Inu, vidíte, co dělá ta demokratická nespokojenost. A tak jsem si vzpomněl na babičku, která by řekla, že dobrá hospodyňka pro pírků i přes plot skočí.

Jiná jen nechá odváť prvním vánkem. Snad jen proto, že není právě pštroší.

ZPRÁVY

■ NABATIYEH, Libanon

Israelská válečná letadla začala nové nálety na terče v jižním Libanonu, a partyzáni odpálili další rakety Kat'ušů na židovský stát, jak sdělily bezpečnostní zdroje.

V neděli začal Israel novou největší vzdušnou kampaň na Libanon po jedenácti letech, aby se pomstil za zabití sedmi izraelských vojáků v tomto měsíci. A partyzáni v odvetu vypálili tucty raket do severního Israele.

Nejméně 18 lidí bylo zabito — 16 v Libanonu a dva v Israeli.

Americký státní sekretář Warren Christopher má navštívit tuto oblast počínaje sobotou, aby se pokusil obnovit mírové debaty.

■ ST. LOUIS

Scény se opakují tucetkrát během zátop, nazvaných Flood of 93: pytle se plní pískem. Ti vpředu sypou šterk nebo písek, možná hrnou hlinu na dočasnou hráz. Policie patroluje, když se lidé vystěhují. Pumpy vyčerpávají vodu. Lidé pracují ve dne v noci. Větší i menší města po celém Středním Západě — Midwest — poznávají, co to stojí bojovat s vysokou vodou. Na příklad historické městečko Ste. Genevieve, Mo., utratí nejméně \$50,000 denně na tento boj s vodou — za 100,000 tun šterku a písku k naplnění 750,000 pytlů. Město St. Louis již utratilo částku ročního rozpočtu Ste. Genevieve a náklady rostou — nedávný odhad byl \$5 milionů, jen na operační náklady.

Pomůže ovšem vědět, že nebude platit celý účet. Federální zákon vyžaduje náhradu za 75% těchto vydání od Federal Emergency Management Agency; zbývajících 25 procent je nutno zaplatit postiženým městem.

Při některých velkých pohromách se místní příspěvek sníží nebo i úplně zruší. Státní a místní autority žádají, aby federální vláda vzala na sebe úplnou škodu tohoto neštěstí. Doposud je odhad škod — na úrodě, poškození majetku a obchodní ztráty — 10 až 12 bilionů dolarů.

■ MOSKVA, Rusko

Ruský ministr financí Boris Fjodorov vyjádřil své rozhoření nad překvapujícím plánem Centrální banky, zrušit platnost bilionů starých rublových bankovek, protože bylo ve zprávách, že prezident Jelcin nebyl o tomto zákroku plně informován.

Fjodorov, který se o tomto plánu dověděl během zájezdu do Spojených států, nazval jej "hospodářsky nesmyslným činem" škodlivým pro lid a nesoucím s sebou nepředvídané politické následky. Řekl, že přerušuje svou návštěvu US a vrací se domů.

Plán byl oznámen v sobotu. Od půlnoci měly být platné pouze bankovky, natištěné v tomto roce. Rusové měli mít dva týdny na výměnu starých za nové, ale mohli dostat jen 35,000 rublů v hotovosti (\$35), což představuje průměrnou mzdu za přibližně 5 týdnů. Ostatní mělo být uloženo na účet úspor a nemělo být použito celých šest měsíců.

■ SARAJEVO, Bosna-Hercegovina

Srbové napadli základnu UN k udržování míru v Sarajevu, ale nikdo nebyl zabit. Tak skončil poslední pokus přinést mír do Bosny. Velitel základny řekl, že to byl přímý útok Srbů, a úředníci UN se snaží spojit se s velitelem bosenských Srbů, Gen. Ratko Mladičem, aby vyslovili protest a žádali o vysvětlení.

■ JEKATĚRINBURG, Rusko

Eduard Rossel vidí Rusko jako dlouhý, pomalu se pohybující vlak: Moskva je vychozená, prskající lokomotiva, neschopná utáhnout zajíkájící se provincie do lepší budoucnosti.

Ruska počítá peníze v moskevské Ústřední telegrafní kanceláři. Někteří Moskvané telefonují sami sobě, aby dostali nové rublové bankovky než se staré stanou neplatnými.

Anatoli Matrosov přirovnává svou zem k obrovskému pobryndanému korytu — s velkými prasaty z Moskvy hltajícími splašky a obracejícími se jeden na druhého, když se zásoba ztrácí.

V ruském zázemí nesmyslejší příliš vysoko o Moskvě v tyto dny.

Když oblastní hospodářství nadále klesá, místní vůdce jako Rossel a Matrosov čím dál víc považují neschopnou ústřední byrokracii za hlavní příčinu svých problémů a hledají způsoby, jak se vymknout její kontrole.

Moskevské autority varují, že tato tendence by mohla vést k rozpadu Ruska, podobnému rozdělení Sovětského svazu v r. 1991 pod tlakem jeho členských národů.

Citění o byrokratické kontrole je tak silné ve Svěrdlovsku, domovské oblasti presidenta Jelcina, že Rossel a jiní se dožadují téměř úplné kontroly hospodářských věcí včetně zdanění a přírodních zdrojů. Svěrdlovsk, který částečně přesahuje hranici mezi Evropou a Asií, se

dříve v tomto měsíci prohlásil za "Uralskou republiku". Jestli to tak zůstane, pozvedlo by to tuto oblast na polosuverénní úroveň uvnitř Ruské federace.

Několik jiných důležitých území po celém Rusku, včetně města St. Petersburg a přímořské oblasti naproti Japonsku, se také prohlásilo za republiky, a ještě další se připravují udělat totéž.

Jelcin a ministerský předseda Viktor Černomyrdin ostře kritizují tento vývoj a také Jelcinův zapřísáhlý nepřítel, mluvčí parlamentu Ruslan Chasbulatov s varováním: "Mluvíme již o desintegraci Ruska."

"Federace, založená na etnicitě nebude velmi efektivní," řekl Anatoli Grebenkin, předseda svěrdlovské oblastní legislatury. "Někteří říkají, že federace tohoto druhu jsou odsouzeny k rozpadu — jako Sovětský svaz a Jugoslávie. My bychom rádi viděli Ruskou federaci utvořenou přísně na teritoriálním základě, jako ve Spojených státech."

Pekingské ...

Amerika již hry měly.

Logicky by měla být na řadě Austrálie nebo Jižní Amerika. Sydney a Brazílie hry chtějí, ale Austrálie je světelné roky před Brasiílií.

Nedávný přehled Mezinárodní olympijské komise dal městu Sydney lepší známky než pěti jiným městům — Berlínu, Brasiílii, Istanbulu, Manchestru a Peking. Z technického hlediska je Sydney, jak říkají soudcové, "téměř dokonalé".

Přehled dodává, že zatímco nabídka Peking je "realistická a solidní... Čína v této době je značně pozadu za mezinárodními standarty v ochraně životního prostředí." Dusivé znečištění jaksí neposiluje atlety, lapající po vzduchu v konečném horku soutěže.

Přirozeně také duch Tiananmanského náměstí straší soudce; ačkoliv se používá silného politického nátlaku k odstranění vzpomínek r. 1989 na masakr demonstrantů pro demokracii, režim je právě tak dychtivý vyhnat tohoto zlého ducha kouzlem olympijského plamene.

Otázka zda Olympijské hry slouží k demokratizaci nebo prostě povzbuzují dobré chování, je otevřena politické debatě; Seoul nejprve dal na dobré chování, ale pak otevřel dveře demokracii, hlavně následkem a z popudu Olympijských her.

Ale může-li se totalitární Čína podobně přeměnit nebo půjde-li na "dobré chování", to je jiná otázka.

Hry byly vždycky dobrou věcí, politicky, ale také měly politické postranní účinky v zemích, které je hostily. Berlínská Olympiáda r. 1936 byla politickým zbožněním Třetí říše; tokijské hry r. 1964 ukázaly užaslému světu, že zrestaurované Japonsko je opět na světové scéně; Moskevské hry r. 1980 přivedly bojkotem Kreml do rozpaků a daly mu dobré napomenutí.

Bude to tedy Middle Kingdom nebo Kingdom of OZ? Poslouchejte rádio! (N.B. 10C — Rozhodnutí bude uděláno 23. září)

kamuflovaný přerod komunistického režimu jednoho typu v komunistický režim typu nového. Tak, jako v roce 1968 přišel komunismus s lidskou tváří, nyní přišel komunismus s sametovými kalhotami! A občansky otupělý národ skočil pořadatelům této estrády na lep, aniž by kohokoliv napadlo, že je znovu podváděn.

Je smutnou skutečností, že občané, jako celek, nejsou na příchod demokracie dostatečně připraveni. Dlouhé roky života v komunistickém područí je buď zavlekly do řad bolševických pohůnků, nebo zcela zbavily schopnosti logické úvahy a rozhodování. Stali se snadno manipulovatelným davem, který zpozdil a není schopen sám o sobě rozhodovat. Potřebuje, aby za něj rozhodovali jiní, tak, jak je naučen!

Sametovou revolucí se k moci dostala nová garnitura, dlouho předem připravovaná pro svůj úkol komunistickým vedením. Dnes se vydává za elitu národa, přestože je spíše odpadem národa. Zahaluje se do falešných závojev vlasteneckých proslovů, plných smysluplnosti, ale vše to je jen zástěrka k zakrytí pravých cílů. Této elitě je národ lhostejný. Jediné, co ji zajímá, je, aby se zavděčila světovým mocenským manipulátorům a zároveň si nahlubala co možná největší majetek pro sebe. Pod tímto heslem je tato pseudo-elita schopna jakékoliv nečestnosti a celé její jednání nelze hodnotit jinak, než jako vlastizrada! Našemu národu dnes nevládnou ti nejcharakternější a nejschopnější synové a dcery národa, jak by tomu mělo být, ale společenský odpad nejhrubšího zrna! Dle toho to také vypadá. Z naší země se stává otrocké léno cizích spekulantů. A komunismem vytvořená morální devastace společnosti se hezký po sametovsku vybarvuje a prohlubuje. Ti, kteří si za dob komunismu zachovali nezkažené morální zásady, ti dnes trpí více, než za totality. Vládla-li tehdy nomenklatura podřadné duševní úrovně, dnes vládne ztřeštěná abnormalita pomatenců. Okrádali-li dříve národ amatérští lumpové, dnes jej profesionálně okrádá sametová mafie!

I kdyby současná vládnoucí garnitura samovolně odstoupila od moci, nebude naše společnost schopna vytvořit si bez cizí pomoci řádný demokratický systém, který by byl zárukou pro budoucnost národa. Lidé se odnaučili logickému myšlení a naučili materialistickému sobectví. Nejsou ve valné většině schopni odhodit naučený stereotyp, přinášející jim pohodlí bez odpovědnosti. Zvykli si na totalitu a zdá se, že sami bez ní nedokáží žít.

Nemá-li však náš národ zcela zaniknout, je nutno hledat z této situace nějaké východisko. Cesta parlamentní demokracie to nebude. Ta by vedla po sametovém koberci zpět k totalitě komunistického typu. Jediným rozumným řešením snad může být konstituční demokracie! Systém, který by přinesl vládu silné osobnosti, podporované skutečnou duševní a morální elitou. Je-li něco schopno náš národ zachránit, je to jen šlechta ducha, která by nastolila Zákon a pořádek. Současná naše společnost již není schopna z marastu, do kterého zapadla, sama o sobě vyběhnout. Na správnou cestu musí být zavedena a k jejímu respektování donucena.

Volám ke všem "zapadlým vlastencům", vzmužte se a hleďte šlechtice ducha. Pro záchranu národa! Staňte se součástí vojů svatého Václava a jeho blanických rytířů. Pro národ a jeho budoucnost!

Ing. Jaromír Thuma, zpravodaj NH, Praha

BUDOVAT NEBO...

továrna, ohlašovaly koncem roku noviny s jásotem kolik se "prostavělo"! Ne investovalo a využilo při stavbě, ale prostavovalo! Po pravdě to však byl výraz velmi přílehlavý, i když se vám zdá trochu nesmyslný. Za socialismu se nestavělo, ale prostavělo. Kdyby na takové socialistické stavenišťe přišel soukromník — stavař ze západu, mladý odborník s krásnými, kaštanovými vlasy, odcházel by s hlavou bílou, jako mléko. Zešedivěl by nad nehospodárností socialistických budovatelů. Rozsypané pytle cementu, k nepotřebě překroucené a rezavějící pruty armovacího železa a mezi tím poházená nová umývadla, samozřejmě rozbitá, to nebylo nic nenormálního. Když něco pak chybělo, bylo pohodlnější jít do skladu pro nový materiál. Co zůstalo ležet na staveništi, to se nakonec jednoduše buldozerem zahrnuje do sousedního výkopu. Třeba i s téměř novou míchačkou na maltu. Vždyť se to přece zahrnuje do nákladů na stavbu. A čím byly tyto náklady vyšší, tím vyšší byly prémie budovatelů!

Na poradách a schůzích se nejednalo, ale "nanášelo". Soudruh ředitel nanesl návrh výrobního plánu, soudruh náměstek nanesl pár nepodstatných připomínek, vše se odhlasovalo, samozřejmě jednomyslně a bylo to. Hodně se také "produkovalo". Socialistické zemědělství vyprodukovalo tolik a tolik milionů litrů mléka denně, což se ještě dalo snést, ale když produkovaly i jiné odbory, bylo to strašné. Školství vyprodukovalo tolik a tolik nových inženýrů, zdravotnictví vyprodukovalo novou léčebnou metodu. Hrůza! A všude se "proškolovalo". Nebylo důležité zda se někdo něco naučil. Mnohem důležitější byl počet proškolených, uvedený v hlášení nahoru!

To vše nám naše sametová doba s pietou zachovává. A ještě to doplnila novými, tupě převzatými výrazy z cizích jazyků. "Management" nahradil řídicí aparát, "know-how" staré české "výrobní postup" a místo slov "na tuto otázku nemožno odpovědět" se dnes výhradně říká "No comment".

"Pryč a pryč je všechno...", pje se v jedné české písni. A je to dnes svatá pravda. Pryč je naše Československo, pryč jsou naše naděje v úplný

Je toto obrana...

kteřá má obavy nejen z útoku islámských integristů zakázané islámské národní fronty FIS, ale i z politické policie dnešního režimu, který by je měl bránit. Ve stejném duchu popisuje dnešní situaci v Alžírsku i švýcarský deník Le Journal de Geneve, který si zase všímá, že ani tvrdá armádní a policejní opatření, které z Alžírska udělaly za poslední rok zemi policejní diktatury, nijak nezabránilo pocitům přímého nebezpečí a navíc naprosto nejsou schopné zastavit vlnu islámského teroru, který pokračuje den co den, noc co noc. Alžírsko dnes prožívá novou válku. Nikoliv za nezávislost, konstatuje švýcarský deník, ale válku Alžířanů proti sobě samým.

Chosé Garson, dobrý znalec Alžírska a redaktor pařížského deníku Liberation píše v obsáhlé úvaze o dnešní situaci Alžírska opravdu tvrdě zjištění: "Pocit bezvýchodnosti, bezmoci a strachu z vlastní společnosti se dnes v Alžiru nevyhýbá naprosto nikomu a především ne těm, kteří by měli zemi vládnout. V Alžiru místo politického dialogu mluví zbraně," konstatuje Liberation a Chosé Garson uzavírá svou úvahu neradostným zjištěním, že "politická moc je dnes mimo hru. Skutečnou vládu v zemi má snad již jen armáda."

Výčet mrtvých by byl opravdu příliš dlouhý. Kromě zvukných jmen alžírské kultury, politiky, či vědy, umírají denně v přestřelkách nejen islámci, ale i policisté a vojáci a nakonec i civilisté. Ale strach z vývoje situace v Alžírsku má mimořádný vliv i na vnitřní situaci ve Francii těchto dnů, jak si obsáhle všiml komentátor pařížského deníku Le Figaro Ivan Rijufol. Nejen Německo, ale i Francie dnes výrazně omezují jak přistěhovalectví, tak i právo asyly. Francie už prostě nechce nové přistěhovatele, protože pro ně nemá místo, konstatoval nedávno naprosto veřejně francouzský ministr vnitra Charles Pasqua. Tentýž ministr však přitom slavnostně prohlásil, že Francie je a zůstává už tradičním útočištěm všech pronásledovaných. Ale jak píše Ivan Rijufol, Francie si musí právě dnes položit krutou otázku — jsme dnes vůbec připraveni dát politický azyl všem alžírským vzdělaným lidem, odpůrcům islámské diktatury?

Zatím se jich do Francie po vraždě sociologa Mohameda Budobsy uchýlilo jen několik desítek. Ale další otázka už nemusí být příliš dlouho jen otázkou teoretickou. V případě vítězství alžírských islámských integristů bychom museli ze zcela humanitárních důvodů přijmout ve Francii přinejmenším 50.000 alžírských uprchlíků měsíčně. Francie prostě stojí před těžkým rozhodnutím mezi odmítnutím přistěhovalectví a právem asyly.

Dnešní politika Francie tedy je odsouzena k plné podpoře alžírského režimu v boji proti islámistům. Přitom nebezpečí přímého útoku proti francouzským zájmům přímo ve Francii ze strany těchto integristů se vůbec nedá vyloučit. A přitom právo asyly je přece ve Francii nedotknutelné. Jak vidíte, dnešní starosti Francie se situací v Alžírsku opravdu nejsou nad Seinou nijak záviděníhodné a ubírají francouzské diplomacii opravdu mnoho energie, která by zase měla patřit třeba Evropě. Snad proto i intelektuální Paříž přivítala tak srdečně spisovatele Salmona Rusdieho, který je zase ohrožován islámskými integristy v Iranu. Salmon Rusdie svou situaci ohrožení porovnával při své návštěvě francouzské akademie právě s dnešním údělem intelektuálů alžírských. Jak vidíte, starosti s islámským integristem mají nad Seinou opravdu mnoho tváří. Ale jak konstatoval úvodník pařížského deníku Le Monde naprosto bezútečně už prvního července, dnešní alžírský stát je už v bezvědomí. Země bez kultury je země bez budoucnosti. A tak přece dnešní Alžírsko právě vypadá. Takže Francie má před sebou ještě těžké alžírské dny.

konec komunismu, pryč se nenávratně vytrácí český jazyk. Takže nezbyvá než jadrně zaklit po česku "Hrom do toho bac! At' je vezme čert, i s jejich sametem!"

CENY DO EVROPY: Sept. od \$749.00

- PRAHA - July, Aug. \$869.00
- VÍDEŇ \$769.00
- FRANKFURT - July ..\$398.00, Aug. \$599.00
- MNICHOV \$749.00
- ŘÍM \$789.00
- PAŘÍŽ \$599.00
- LONDÝN \$689.00
- Pro návštěvníky z České a Slovenské republiky do 1 měsíce pobytu \$789.00

Loďní zájezdy (cruises) za valké slavy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

Každé noviny mají svůj okruh čtenářů, svoji grafickou úpravu a svoji specifickou tvář. V našem porevolučním vnitrostátním uspořádání přešly všechny bývalé krajské deníky pouze z jedné ruky do druhé, neboť původní nomenklaturní pracovníci v redakcích své pozice pouze posílili. O profilaci okruhu čtenářů tedy nemůže být ani řeči. Na stránkách "těch našich" (dnes regionálních) novin je na titulní stránce okrajový sloupek, ve kterém se pisatelé střídají jak aprílové počasí. To by ostatně nebylo na závadu. Daleko horší je, že jde právě o ty "bývalé" kteří se dnes v duchu svobody slova a neomezené demokracie doslova předvádějí ve svých produkcích. Posuďte sami.

NENASLÝCHAVOST (B. Pirnosová)

"Ve víru proměn, kterými v současné době procházíme, uniká jedna dost podstatná: změna charakteru společenské komunikace. Jejím nejnápadnějším rysem je stále více se šířící infekce nenaslýchavosti... Dohodnout se na nějakém kompromisu v případě, že máte na cokoli rozdílný názor, je úsilí hodné Sisyfa... Přimlouvala bych se, abychom si na svém žebříčku hodnot umění naslouchat postavili alespoň na roveň umění řečnit — a spíše ještě o stupínek výše..."

Poznámka: Bravo, paní redaktorko! Dvacet let jste byla hluchá. Ohlušena a oslepena svoji mocí. A dnes jenom řečníte. Tedy píšete a kážete. Kážete o morálce a dokonce vykládáte i Písmo svaté. Nezdá se vám to být poněkud svatokrádežné?

TISK POD OCHRANOU (B. Pirnosová)

"První výnos ruského prezidenta po dobu platnosti mimořádných opatření se týká ochrany svobody sdělovacích prostředků... Děje se tak nikoliv náhodou v době, kdy jeho země prakticky stojí na pokraji konfliktu demokracie a totality... Jak obtížná a nepohodlná může být svoboda šíření informací těm, kteří jsou na čele dění ve státě, o tom něco víme i u nás. Stačí připomenout všechny ty výzvy k samoregulovatelné či konstruktivní žurnalistice, což není v překladu nic jiného, než skryté volání po cenzuře informací."

Poznámka: Není vůbec náhodné, že se paní redaktorka ohlíží po příkladu z Moskvy, vždyť láska stranickejšterská k bratrskému Sovětskému svazu jí byla vlastně celá předcházějící dvě desetiletí. Jak rád bych chtěl věřit, že právě v její osobě se naplnilo ono biblické: Vstaň a chod', víra tvá tě uzdravila. Leč její víra měla zcela jinou barvu a snad dosud věří, že nám bude splacena i dlužná suma 4 mld dolarů, kterou její strana rodné sestře poskytla. Za ten dar si s. Jelcin mohl třeba dovolit i propustit všechny bolševické novináře a přijmout jiné.

DEN ZEMĚ (B. Pirnosová)

"Slušelo by se vymáčkout nějakou tu gratulaci, když už má dnes matička Země svátek, ne? Tož pojďme gratulovat. Blahopřejeme ti, matičko, k té úžasné síle a odolnosti, s níž přežíváš zejména nějakých sto let působení svých rozumově nejvyspělejších dětí z rodu homo sapiens... Člověk, bezhlavě a nenasytně spásající tvář i nitro Země, ... to tvoje nezvedené dítě homo sapiens... má ještě pár okamžiků, aby se pokusilo vzít rozum do hrsti..."

Poznámka: Zdá se, že paní redaktorka konečně ten rozum do hrsti vzala a tak odpust' me i její podíl. Dozajista velmi ráda se zbavila své minulosti dítěte homo sovětikus a upřímně prosí. Lituji, že jsem sázela tak hluboce ten červený květ svobody, opěvovala nelásku k osvoboditelce americké armádě, že moje nitro zvučelo líbeznými tóny písně "Přes spáleniště, přes krvavé řeky..." a modlila se denně před rudou zástavou. Ale raději dost. Návrat ztracené dcery nemusí ještě být totožný s návratem ztraceného syna. Je totiž příliš halasný.

TAK NÁM ASI ZAVŘOU LORENCE (F. Kotrba)

"Všichni obžalovaní (Lorenc, Kincl, Vykypěl) ústy svých právníků uvádějí, že jejich odsouzení je pomstou za činnost ve funkcích, které zastávali a rozsudek je v rozporu s Listinou základních práv a svobod... Pokud si dobře vzpomínám v jiných civilizacích sametové revoluce s výjimkou Rumunska tento problém neřešili vůbec. V bývalé NDR vzhledem ke zdravotnímu stavu E. Honeckera tuto otázku řešili propuštěním obžalovaného... Tak nám, paní Mullerová, asi zavřou Lorence.. Vyřeší se tím něco? Nebo všechno?..."

Poznámka: Je mi líto, ale právě jste si přečetli ukázkou myšlení bývalého komunistického novináře. Mladého, nadějného, řekl bych i šikovného, ale přece jen komunistického. Kdyby jen chvíli stál na druhé straně barikády, měl by možnost vidět útrapy minulých desetiletí. Takto si o nich jen četl a psal, a psal... Tím se chudý lid spravedlivosti a nezávislosti tisku nikdy nedočká.

ZA HUMNY (Z. Jiranová)

"Bojujeme za Temelín nebo proti němu — a pohoršuje nás, že to málo zajímá lidi od jinud. A my? ZOO ve Dvoře Králové nemá finanční prostředky na krmení a další provoz... Ministerstvo financí s tím nechce mít nic společného, min. životního prostředí se zatím nevyjádřilo. A já skutečně zvědavě a trochu s obavou čekám, jestli se naši ekologové a ochránci zvířat ozvou. Nebo nás zajímá jen Temelín, protože ho máme za humny?"

Poznámka: Pro mladistvý věk pisatelky si dovolím své řádky napsat trochu neobvykle. Mladý člověk se nejen ozval, ale dokonce se i snažil pomoci. Nelíbil se mu provoz Technických služeb ve městě, hospodaření Bytového podniku, činnost monopolního dodavatele JiVaKu, monolit Stavebního bytového družstva. Kdykoliv se ozval, dostal přes prsty a

novinář jeho snahu v monopolním krajském deníku jen znevažil. Mnohdy redakce jen a jen mlčela. Není divu — podporovala komunistickou nomenklaturu. A tak šel čas a občan přestal postupně reagovat. Cítí se unaven. A pak — dnes má i jiné starosti, předně existenční. A novinář na něj dále míří svoje pero, namísto toho, aby se ptal, jaká že je úloha vyspělého státu. Hrabat na sebe a na své poslance, či pro blaho celého národa???

STAČÍ MÁLO (A. Máče)

"Předseda Poslanecké sněmovny zdůraznil, že naše společnost je nemocná a lidské projevy vedou k tomu, že štvavá atmosféra není v naší zemi ničím vyjímečným. Přitom by stačilo tak málo. Nezávidět sousedovi zahraniční automobil. Všichni dnes lamentují na zkaženost světa, na špatné mezilidské vztahy. Jenže kdo za to může? Kdo si přizná, že i on sám má nějaký ten podíl? ... Jde jen o to, vzít si takového předsevzetí k srdci..."

Poznámka: Tak, lordi nadřazení, nic proti tomu. Ale od vás to vskutku sedí. Již naše babička říkala, že ryba smrdí od hlavy. A dědeček, že schody se zamatají od shora dolů. A já přidávám, že nejlepší jsou rady od soudruhů, kteří nám to podhoubí tak dobře připravili. A aby se neřeklo, tak nám ze svých nových křesel (dražších) tak pěkně zalévají.

TEPLÁ PROCENTA (F. Kotrba)

"Není to ani týden, co jsme přinesli informaci o zvýšení cen vody, petiční aktivita českobudějovických občanů ohledně skutečně nekřesťanských doplatků za teplo v některých domech nabírá na obrátkách a na obzoru získává ostřejší kontury další cenová úprava... Ovšem díky katastrofálnímu stavu některých výměňkových stanic a rozvodů docházelo k obrovským rozdílům doplatků mezi jednotlivými maloodběrateli... Obávám se toho, že při dalším brzkém zdražení topného a současné neschopnosti příslušných provozovatelů vychytat alespoň ty největší už ne ani mouchy jako spíše masafky topných sítí, výměňkových stanic atd., vzroste celkem logicky odpor těch, kteří platit chtějí, ale neustále doplácet. Zvláště když se jen velmi těžko dokazuje na koho..."

Poznámka: Tak a je to tady. Novináři se vyspali, probudili a bylo ráno. Když na neschopnost topného hospodářství a žalostný stav výměňkové stanice včetně socialistického přístupu k řešení stížností uživatelů družstevních bytů upozornila již dávno naše domovní samospráva, soudružka redakce se neochvějně postavila na ochranu soudruhů vedoucích z BP, SBD a pod. Teď to tady máte, soudruzi! Uvidíme jakou budete zpívat, když už je ta neschopnost všech bývalých soudruhů víc než evidentní a sahá nájemníkům hluboko do kapsy.

Možná, že čtenář namítne, že se jedná o problematiku jednoho jediného regionu a článku třeba jen jednoho jediného redaktora. Leč opak je pravdou. Věc je zásadní a cela přerůstá význam jednoho sloupku v regionálním deníku. Je evidentní pro všechny naše regiony, právě tak jako pro stav ve všech našich sdělovacích prostředcích.

(szz)

ČESKÝ KATOLICKÝ DEN V NOVÉM YORKU

18. VII. 1993

V 76. roce od založení Nár. svazu českých katolíků se konal v parku SOKOL-OREL tradiční Český katolický den, jenž byl zahájen polní Mší svatou ve 12.30 za účasti tentokrát jenom (padesáti čtyř platících účastníků. Počasí bylo pěkné, a od průlivu vanul příjemný větřík. Kromě celebranta z řádu redemptoristů u PMUst. Pomoci byli přítomni ndp. A. Vyoral a ndp. J. Kašný z kongregace Dona Bosca. Program byl zahájen vzpomínkou na zemřelé členy NSČK. Po pozdravu presidenta klubu Sokol-Orel, br. P. Sluky, připomenul br. prof. Z. Rutar, že 21. II. 1994 to bude 300 roků od smrti služebníka Božího, Šimona Abeles-e, jenž byl ubit k smrti z nenávisti ke sv. Víře "odio fidei", jak se dočteme z latinského nápisu na jeho náhrobku na evangeální straně hlavního oltáře u P. Marie Týnské a pod jeho vyobrazením v červeném pláštiku vysoko na zdi v sakristii. Po úvodu zarecitoval Zdeněk Rutar svoji ódu, napsanou před několika léty ke cti tohoto 12½ roků starého konvertity, jemuž sv. Víru objasnili Otcové Jesuité z koleje "Clementinum", nazvané dle 4. náměstka Krista Pána v Římě, jehož ostatky (s lodní kotvou) vyzvedl během své misie k Chazarům sv. Konstantin-Cyryl, první z bratří Věrozvěstů slovanských. Za doprovodu kytary br. architekta K. Zedníčka, zapěl malý ensemble směr národních písní z Čech, z Moravy i ze Slovenska. Při losování pomohl malý Petřík Fischbach a několik jiných dětí. Na programu bylo uvedeno, že čistý výtěžek bude rozdělen na obvyklé dobročinné účely včetně Nepomucena. Uznání za vydatnou pomoc při zpěvu si zaslouží br. Frank Kubelka. O kolo štěstí se postaraly Mary Grogerová a Františka Slívová. U vchodu vypomohl p. Marek Polášek z Astorie. Pán Bůh zaplat! Výcherci ("boosters"): Pan Otto Kučera (25); M. Šebík (15); PSlézák (10).

Podivná hluchota

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Trpí jí všichni, kteří prošli "sameťovou očistou". Prezident Havel, jehož působnost v Chartě 77 je stále ještě zahatena rouškou tajemství. Vláda Klausova, otevřená pohledu občanů, ale zároveň dokonale nečitelná. Vládní a správní úředníci. Jeden jak druhý dobře slyší, jakmile někde zacinkají peníze, které by jim mohly spadnout do kapsy. Absolutně hlouší jsou však všichni k hlasům občanů. Ty mají frekvenci, kterou nejsou naši mocní schopni zachytit.

Václav Havel po 17. listopadu 89 vroucně mluvil k lidem. Ti dole, pod balkonem, si mysleli, že slyší jejich hlasy. On však jen viděl před svými očima jásající dav a neslyšel jeho slova. A v duchu asi viděl svoji vlastní skvělou budoucnost a slyšel slavnostní tóny, znějící při udělování různých poct, titulů a medailí. Hlasy lidí, žádající důsledné skoncování s komunismem neslyšel. Hlasy zástupců komunistické nomenklatury však ano! A ku podivu všech slušných občanů žádostem těchto nomenklaturních hlasů rád ve všem vyhověl. Neslyšel hlasy zaznívající vlastní zemí, ale ozvy, znějící ze sousedního Německa, ty slyšel velmi dobře. A i na ně odpovídal řečí, kterou tyto rády slyšely. Slova varující a kritická ucházela jeho uším. Oslavné obdy na svoji osobu vždy slyšel dobře.

Václav Klaus je na tom podobně. Opěvuje-li někdo jeho ekonomickou genialitu, slyší to hned raději dvakrát. Dovolí-li si někdo proti jeho pomatěným postupům vznést jediné slovo, je hluchý náhle, jako pařez. Zazvoní-li někdo z "kupců" zlatým měšcem, nastraží slechy a s radostí uspořádá hned další ze svých rozprodejních aukcí. Protestují-li občané proti rozprodávání vlastní země, opět neslyší.

Vláda, vládní a právní činitelé, ti slyší jen sebe. Protože jen Oni mají přece ve všem pravdu a jsou jediní schopní. Někjaké názory jiných lidí je mijejí, jako šumot vánku. Dobře však slyší signály, že se dá někde něco urvat. Pravdy o zkorumpovanosti, která mezi nimi bují, neslyší.

Asi ta "sameťová očista" byla nějak špatně naprogramována a sluch těch, kteří jí prošli, doznal úhony. Zdá se, že poškození je nevyhláditelné. Potvrdí-li se tato skutečnost, nezbyde než je všechny vybavit průkazkou "ZPT" (Pozn. řed.: Zdravotně těžce postižený) a rychle poslat do invalidního důchodu. Jistě se najde některé z "humanitárních zařízení", kde bude možno poskytnout jim potřebnou péči. Protože k občanům hluchý vládce je špatný vládce! Takové naše vlast nepotřebuje.

Václav Klaus

MILÁČEK
LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

POKRAČOVANÍ

avšak Vladimír se dotknul tajného, pod smaragdem skrytého pera, náramek se rozevřel na dvě polovice, objevuje kolkolem na spodní části kruhu v drobnomalbě vyobrazení hradu bělorýnského a všech oněch budov úkolů dobročinných, kteréž na úpatí jeho vedle jezera vzniknouti měly, a za jichž strážného ducha zvolil Ildu, budov těch, kteréž je spojily a také tak hrozným způsobem rozvojily a navždy rozvedly.

S novým pohnutím patřila Leonila na obrazy ty. Nevědělať, co náramek v sobě skrývá, a nyní nemohla míti již nejmenší o tom pochybnosti, že to byla Ilda, kteráž slyšíc v klášteře o její touze přijati zcela opuštěné a osiřelé dítě, jí byla důvěrně zaslala syna svého, kteréhož asi již v úmyslu tom dala pokřítí Leon, aby se jí stal tím ještě bližším, jenž neměl podle jejího přání nikdy otce svého poznati, o němž neměl otec jeho nikdy zvědět, a o němž teď zvěděl téměř zázrakem přece.

„Tedy i ve smrti nesmiřitelná, krutá,“ zamumlal Vladimír jako ve snách, položiv hlavu svou znaveně na hlavu dítěte. „Já jí dal více než komukoli na světě, a ona na nic nepomýšlela, než aby mi odňala vše, i vlastní mou duši.“

Cítil se v okamžiku tom tak nebohým, zrazeným, opuštěným, a pocity ty jevíly se takovým výrazem v jeho tváři, že Leonila jejich moci konečně podlehla. —

„Ano, jednala s vámi krutě,“ zaškařala, zapomínajíc při pohledu na jeho hluboké hoře a opravdový žal, čím dosud jí byl nikoli bezděčně, nýbrž vždy schválně a úmyslně ublížil.

„A přece hodláte býti rovněž tak krutá, tak nesmiřitelná jako ona,“ tesklivě si vzdychl.

„Vrátím vám dítě vaše, kdy si toho přáti budete,“ zašeptala zmateně. „Chcete-li, odneste si je hned, ač v něm již srdce moje založilo všechny svoje kořeny. Chtěla jsem, ztratí-li manžela, jen v něm a pro ně žíti.“ —

„Nemohu dítě dříve za svoje uznati,“ tvrdil s čelem zachmuřeným, „a odtud pod svou střechu si odněsti, dokud nebudu míti v každém ohledu nutné doklady, že jest skutečně mým synem. Ale vy můžete okamžitě z těžkých nesnází těch mě vyvésti, s osudem aspoň poněkud mě smířiti, balzámu na hroznou ránu mou nakapatí... Podejte mi ruky své a vše aspoň prozatím se vyrovná. Syn váš bude pak zároveň i synem mým.“

Dlouho si zakrývala Leonila oběma rukama tvář, než mu odpověděla hlasem trhaným, téměř nesrozumitelným, o náruživém boji duševním svědčícím:

„Stane se tak, jestliže při úmyslu tom setrváte; stane se vůbec vše, čeho si přáti budete. Cítím se povinnou, abych jako žena vám nahradila, co žena na vás spáchala, beze všech vedlejších ohledů k vlastní osobě mé!“

„Díky za almužnu vaší soustrasti,“ pravil zkrátka a položiv dítě teď teprve do kolébky, dlouho při něm státi zůstal, než se vzdálil s náhlým drsným: „Na shídanou!“

Leonila klesla u kolébky na kolena na totéž místo, kteréž byl opustil, pohřbívajíc tvář v poduškách spícího dítěte. Co se to s ní dělo! Potácela se z jedné závratí do druhé od té chvíle, co byl Vladimír k ní vešel...

Byl to tedy jeho syn, kterého si byla od první chvíle tak velice zamilovala, že se jí stal skutečně tak drahým, jako by jí byl vykvetl z vlastního srdce, jehož vychování chtěla věnovati nejlepší snahy svoje, veškerou svoji sílu duševní, jenž teď již byl hlavní osou, okolo níž se myšlenky a tužby její otáčely, který se měl státi vzorem člověka, příkladem všem jiným, a jehož se měla náhle vzdáti, zvolena jsouc krutou či blahou náhodou zachrániti jej otci jeho, vstříc mu jej přinést a zmařit: takto klatbu nad ním

vyřknutou ženou tou, již přede všemi ostatními dai přednost, již, jak tušila, více obětoval, než si byl dosud vědom... Ach, jakou to hru si dovolil osud s jejím srdcem, s jejím losem, s její budoucností...

XV

Kdosi otvíral za vlahého letního večera malá zadní dvířka do zahrady továrníka Braného klíčem, který před tím dlouho hledal ve vaku, jež v ruce držel. Konečně jej našel a zastrčil do zámku. Nebyl zámek změněn od té doby, co přichází dvířky těmi naposledy prošel, nebyl klíč nadarmo s sebou vzal, více jakožto památku na domov, než že ho opět upotřebí. Otevřel tak rychle, jako tenkrát, když vracel se ze svých vycházek do okolí asi v tutéž dobu jako dnes si je otevírával, ubíraje se po nejosamělejších, nejlustěji zarostlých cestách zahrady k svému pokoji v přízemí, aby nebyl žádným nudným setkáním vyrušen z poetické nálady, již z přírody vždy domů si přinášival, vylévaje jí pak nápěvy, jež vyluzoval pianu, nejmilejšímu tehdaž svému soudruhu.

Ach, byly to tytéž ještě cesty, osamělé a dumné, proplétaající se houštinami zahradními, kteréž byly však kolem nich značně zmohutněly, co na nich naposledy se byl ocítil. Odtud na příklad, z této chodby, vinnou révou obrostlé a překlenuté, strýcem schválně založené, aby mohl, chráněn před úpalem slunečním, konati dlouhé, nutné mu procházky, bývalo druhdy v téže době viděti ozářená okna jeho jídelny, čemuž teď asi zabraňovala bohatost lupení, neb zde byla ve chvíli té úplná tma, a chůdce jen po paměti dále se ubíral. Ovšem, že loubí to svou neproniknutelností asi získalo, však se o tom za dne co nejdříve přesvědčí.

Z chodby vešel do hájku, jenž dosahoval až k samému domu, před ním půvabně se rozkládaje. Leč již to není hájek, nýbrž les. Spojily agáty svoje větve v jedinou bář, jež sem tam jen propouští svit některé hvězdy. Zdá se asi teď každému, tam nahoře s balkonem po okolí se rozhlížejícímu, že se před ním vlní moře, moře to svěžích lupenů, květy propletených, vůni prodchnutých, zpěvem ptactva prozvučených. Vždy rád sídlívali drobní ti opeřenci kolem domu toho, kdež měli přítele mladého, vtelého, jenž je chránil v létě před všetečností služebných a v zimě štedrou rukou o ty pečoval, kteří neodletěli tam, kamž nesla jeho samého touha horoucí, a kamž za nimi odlétnouti konečně se mu zcela neočekávaně podařilo... A Boleslav, jenž po čtyřech letech propurovaných v zemích, kamž jeho fantazie po celé mládí jej lákala, kdež viděl vše, co se naň bylo utýpilo ve světle báječných pohádek, pověstí a legend východních, kteréž s nadšenou dychtivostí hlířoval, vzhlédl k balkonem tomu a vzhlédnuv, zkameněl.

Co to? Oživlat v něm upomínka nejpoetičtější života jeho, již přezářiti žádnému dojmů na cestách jeho se nebylo podařilo — oživlat v něm při překročení prahu domova s takovou určitostí, že před ním se přioděla do barev skutečnosti, až se domníval viděti to, co veškerými jeho sny sterým tajemným půvabem prokmitovalo, co že nikdy již nespátí, tak pevně byl přesvědčen, že domů se nevracel, bloudě jako Ahasver z místa na místo, jen aby se mu podařilo zapomenouti, že přelud ten vidí před sebou v záři pravdy?

Stálal na balkoně postava jasně osvětlená plameny lustru v jídelně, jenž dokořán otevřenými dveřmi metal do nočního šera dlouhé rudozlaté pablesky.

Ne, nemýlil se. Byla to ona, již spatřil tehdaž před svým odjezdem v stříbrném jasu měsíčním na můstku nad potokem se klenoucím, zulíbanou větvemi starých vrb, snoubících se s jantarovými vlnami jejich vlasů. Bylať to táž tvář perleťové bělosti, ale nepohrávala teď bujará svévole okolo krásných jejích úst, nesršela jí šípky bodavými z očí, podobalo se spíše, že jí šíp vězí teď v srdci. Nabylýť tahty její cosi mramorového do sebe, mramoru toho, z něhož vytvořena tvář Niobina. Ne, ani to nebyl omyl, že v nich tkvěl výraz takový.

Než, kdo byla dáma ta, byla-li více než vidinou? Měškala zde návštěvou u choti jeho bratrance, kteráž jsouc mu líčena jako duchaplná, zajisté kolem sebe shromažďovala veškeré vynikající osoby města a okolí?

Pokračování na str. 7

MILÁČEK LIDU SVÉHO

ČASOVÝ OHLAS

Kolikrát se byl ve svých dopisech svým známým o oně neznámé zmiňoval, toužebně se chtěje dopátrat její stopy, nepopisuje však ovšem blíže a obsírněji jejich noční setkání; ale nikdo nebyl s to mu říci, kdo že jest, kdo že by býti mohla, až uhasla před ním veškerá naděje, že s ní opět se shledá, což strážilo zneuhla zlatou rosou radosti se všech oněch poutí jeho, s takovou horečnou dychtivostí podniknutých. Právě při pohledu na stavby, krajiny, umělecké předměty, na něž se byl nejživěji těšil, býval proniknut nejpálčivějším želem, že raději nezůstal ve vlasti, snaže se opět sejíti se s oním čarovným zjevem, s nímž náhoda tak spanilá jej svedla, a se přesvědčiti, zda-li nevyhnutelnou, aby proň zůstal jen upomínkou... jen snem...

Ani doktor Snětivec, na jehož důvtip, v takových případech tolikrát skvěle osvědčený, nejbezpečněji byl spoléhal, mu nepodával zprávy žádoucí. Opakoval mu ve svých dopisech až do omrzení, že byly všechny honorace na onom plesu ke cti Vladimírově pořádaném, a které dámy se daly omluviti, všechny v ten den stonaly a tudíž se mu na můstku za víly přestrojené objeviti nemohly; ostatně která z dám takových by prý bloudila sama v oděvu tak nápadném v noci po krajině? Nemohl se doktor jiného prý domyslet, než že to byla asi snad primadona některé kočující společnosti divadelní, kteráž jela k Orlovicům, chystajíc se tam ke hrám a zamýšlejíc v onen slavnostní večer společnost v Měšťanské besedě shromážděnou překvapiti jakousi přiměřenou deklamací a takto si napřed přízeň obecnostva pojsiti. Cestou si to ale nejspíše rozmyslila, zaměřivši se svou společností jinam, kteroužto domněnku pronášel s takovou určitostí, že se konečně vnutila i Boleslavovi, jakožto jediná, pravdě podobná, avšak tím beznadějnější možnost.

Ale nezbyvalo Boleslavovi déle času k podobným úvahám. Vystoupil mimovolně, chtěje si dámu na balkoně lépe prohlédnouti ze tmy, a ona spatřila stín jeho na písku před portálem, k němuž vedlo několik stupňů. Nahnula se hlouběji přes zábradlí, a nechtěl-li býti Boleslav považován za neskromného jakéhosi vyzvědače, musil se objeviti a do domu vstoupiti.

Netrával se dlouho, kde mešká jeho bratranec. Vyčázel Vladimír právě ze své pisárny, aby se ubíral nahoru k večeri. Jen chvíli patřil do té zajímavé, přívětivé, jižním sluncem osmahlé tváře, zarostlé vousy tak tmavými a kadeřavými, jako vlasy, nad čelem se jí kroužící, která se před ním tak maně zde objevila, a již pojal bratrance do náručí a již ho tiskl k srdci s vřelostí nikoli líčenou, nýbrž skutečnou.

Přálťe Boleslavovi vždy a upřímně. Byl Boleslav jeho pravou ve všem protivou, leč nikoli ostrou, vyzývavou, urážlivou. Nikdy se spolu nehádali, nikdy se na sebe nerozhněvali, jen se jeden druhému divovali a srdečně se tomu smávali, že jest jeden tak zcela jiný než druhý, a rázali se, jak to může býti, když jsou přece od mládí stále vedle sebe, když o čem ví jeden, ví také druhý, když patří na tytéž věci, mají tatáž zaměstnání, proč že se rozejdou v prázdných svých hodinách každý v jinou stranu, proč ta kniha, která se líbí tomu, nelíbí se onomu, proč utíká Vladimír, sedá-li Boleslav k pianu, a proč prchá před ním Boleslav, vytáhne-li onen veliké archy celý stůl pokrývající a počne-li na nich čmárat dlouhé jakési čáry, nové nějaké stroje představující,

kteří si nechtěl bratranec dáti od něho za živý svět objasniti.

„Tak jsi tedy skutečně tu!“ zvolal Vladimír bodře, pouštěje ho z náručí. „Nevěřil jsem ti, bratránku, když tak svatě jsi pečtil, tento podzim že zajisté se vrátíš k nám do Čech.“

„Jak jest možno, žes mi nevěřil?“ Boleslav nikoli bez nesnázi se otázal.

„Ne, nevěřil jsem ti,“ opakoval Vladimír vesele, „že se ti již stýská, jak si psával, po těch jesenních mlhách, našim: pestrolupenými lesinami se táhnoucích, že chceš zas jednou viděti při záplavě zacházejícího slunce říjnového pítí jelena z jezera jasnoskvoucího, v němž se odráží obraz jeho atd. atd. Měl jsem za to, že se dáš opět upoutati nějakou sultankou s očima gazelíma, nebo dcerou některého naboba s kadeřemi černými jako noc, v nichž se stkví záplava hvězdná diamantů, z nichž každý stojí za panství; neb že jsi se dal svěsti, nalézaje v křivoláckých uličkách cařihradských zlatem vyšívaný, rozkošně drobný pantoflík, abys vypátral jeho vlastníci, je-li její tvář hodna čarovné nožky její.“

„Jak jsi se stal zlomyslným, Vladimíre,“ vyčítal Boleslav bratrance, potřásaje mu oběma rukama, které dosud ve svých držel. „Nebyl bych se nadál do tebe, že mne budeš tak těžce pokutovati za věrolomnost zcela nezaviněnou. Psal jsem ti ovšem dvakrát nebo třikrát, že jsem již na cestě k domovu, za málo neděl že zasednu k tvému krbu, k čemuž s takovým bratrským pohostinstvím stále si mě zval, a kam mne již neodolatelně pudila povinnost, neb zle mi vyčítávalo svědomí, že se toulám po světě, nechávaje tě stále za sebe pracovati. Avšak mám důkazů po ruce, hojných to důkazů, že se mi naskytly vždy zcela jiné překážky, kdykoli jsem se do vlasti vrátiti chtěl, než ty se domníváš.“

„Přesvědčíš mne jindy, jestliže jsem ti skutečně křivdil, teď pojď, abys konečně si odpočinul po tak dlouhé době pod střechou mou. Co to pravím? Pod střechou naší. Jsi pod ní pánem jako já sám.“

„Nikoli,“ odporoval mu Boleslav živě. „Tys všude na strýcově majetku pánem; mně náleží jen to, co uznáš za dobré mi poskytnouti. Jak toho již bylo mnoho, příliš mnoho; lekal jsem se po každé těch stohů bankovek, které měli tvoji obchodní přátelé v každém větším městě pro mne připravené. Nemožu toho déle přijímat. Náš poměr dlužno co nevidět pevně a určitě ustáliti. Již skutečně trpím tvou velkomyslností.“

„Na ustálení našeho poměru času dosti. Že se tak stane, státi musí, toť ovšem na bíledni. K takovým záležitostem hodí se však nejlépe ty dlouhé nudné zimní večery, které nás za několik neděl očekávají. Do té doby aspoň zůstaň vše při starém.“

„Tedy budu mlčeti až do prvního sněhu, než déle zajisté ne. Ale jak jsi laskav, Vladimíre, stále tak laskav, jako vždy bývals ke mně. Musím se ti přiznat, že jsem toho neočekával, obávaje se velmi nebezpečného soupeřství.“

„Soupeřství?“ podivil se Vladimír.

„Ano, soupeřství,“ opakoval Boleslav škádlivě. „Máš, jak sám ve svých dopisech jsi se přiznal, krásnou choť, jejíhož synáčka miluješ prý jako svého, ovšem asi jen na tak dlouho, dokud ti vlastního nezapovije.“

Blesk přelétl při těch slovech Vladimírovu tvář, blesk, jež vši mocí se snažil zkrotiti v úsměv. Nechal bratrance žert bez odpovědi.

„Jen pojď,“ vybězl jej naléhavě, „abych tě co nevidět ji uvedl. Myslím, že si dobře porozumíte. Bývá vám někdy překvapen, jak se ti podobá. Ano, podobá se ti Leonila, nikoli sice co do tváře, avšak tím více co do náklonnosti, pomyslů, vloh, zvyklostí.“

„Skutečně?“ žasl Boleslav příjemně překvapen. „Jaké to štěstí shledati se nejen s bratrem, nýbrž zároveň hned také se sestrou. Není-li pravda, že mi dovolíš, abych směl tvé choti býti bratrem jako tobě?“ —

„Přicházíš přáním tím vstříc žádosti, již jsem právě k tobě učiniti hodlal,“ odvětil Vladimír vážněji, než byl dosud s ním mluvil, při čemž zavěsil svoje rámě v rámě bratrance, veďa jej širokými, bohatě osvětlenými schody do prvního patra domu, který, jak Boleslav zběžně si povšiml, byl doznal mnoho proměn. Stál se ze stavení, vším pohodlím měšťanským zařízeného, budovou vyhovující potřebám života šlechtického, čemuž Boleslav, věře dosud pevně v demokratické zásady svého bratrance, sice poněkud se podivil, což jej však nepřekvapilo, připomněl-li si, že jeho první choť byla hraběnkou, již učinil asi z galantnosti tento ústupek, aby rozdílem mezi dřívějším a nynějším životem svým příliš netrpěla, a druhá ovdovělou baronkou.

Pokračování příští středu

Drzost nezná mezí

Těsně před loňskými vánočními svátky bylo v našem tisku oznámeno, že ministerstvo pro hospodářskou soutěž ČR zjistilo u nejménovaně vydavatelské společnosti, že již delší dobu zastává klíčovou pozici v oblasti regionálního tisku. Uplynulo více jak půl roku a zdá se, že celá záležitost se vytratila někam do neznáma. Žádná zjištění, žádná zveřejnění, žádná opatření.

A tak nám regionální tisk vybudovaný na nomenklaturních základech KV KSČ a posílený finančním kapitálem Die Neue Pasauer Presse (s vyloženě pročešskými zájmy) bezkonkurenčně obšťastňuje naše čtenáře. Podle názoru šéfredaktora se sice nejedná o monopol, vždyť každý má tu možnost přijít na trh se svou snahou vydávat a prodávat noviny. Což o to, pravda by to byla, jenže každý nemá tu přízeň současných mocných, aby mu byla ponechána nevyčísitelná hodnota bývalého komunistického majetku.

Nelze se tedy divit, že ryze demokraticky smýšlející a trzně se chovající redakce vystupuje právě tak, jak vystupuje. O tom, či myšlenky zařazuje k otištění a či naopak potlačuje, bylo napsáno již dosti. Dokonce i o tom, komu redakce tlačila káru v době volební kampaně. I o tom, jak infiltruje „svoje“ myšlení do upravovaných článků čtenářů.

Zatím nebylo ještě nic napsáno o tom, že drzost této redakce již nezná mezí. Koncem března byl redakci dodán materiál s pozvánkou na besedu Strany podnikatelů, živnostníků a rolníků. Redakce nezaváhala, text si upravila (to lze pochopit), proškrtala (i to lze ještě pochopit) a vydala pod redakční značkou „dop“ dne 23. března.

Leckdo by se v takové situaci zachoval jako džentlmen a před monopolním vydavatelem by raději mlčel. Leč k obdobné situaci došlo opakovaně dne 16. 6., kdy redakce obdržela kompletní materiál s pozvánkou na setkání motoristů na Šumavě. I tentokrát se redakce zachovala zcela v duchu vedoucí úlohy v regionu. Materiál proškrtala, upravila a vydala pod redakční značkou „am“ s názvem „Karavany na Šumavě“.

K tomu už je komentář zcela zbytečný. Stejně by nic nevyřešil. A tak se „radujeme“ jen skrytě ze zjištění, že ambiciózní soudruh zástupce již zase odplul kalit vody, vlastně uplatňovat stranickou disciplínu a ideologickou odpovědnost do jiné společnosti. I tak však po sobě (jen po sobě?) zanechal nádech čestného soudružského osvěžení, ale o tom také až někdy jindy.

A prorok se ptá: „Co vy na to v Die NPP???”

František Růžička

Redakci Nedělní Hlasatel,

po své rozmluvě v Praze s rodilými Američany z Chicaga, kteří jednomyslně odsoudili tamnější českou emigraci jako pomlouvačnou, špinící, vše kritizující a proti vlasteneckou, jsem se chtěla sama na místě přesvědčit jak tomu opravdu je.

Měla jsem možnost mluvit s mnoha našimi krajany z různých oblastí a díky Bohu našla jsem převážně lidi rozumné, nakloněné naší nové rodící se demokracii, ocenující kolik dobré práce poctivými lidmi již bylo vykonáno.

V anglickém světovém deníku "Independent" byl zajímavý srovnávací článek o budoucnosti a možnostech bývalých satelitních komunistických států. Česká republika získala nejvíce kladných bodů už také proto, že "the Czechs are lucky, they have Havel and Klaus".

Vámi uveřejněné články, štvavé a plné nenávisti, mě šokovaly. Článek Konráda Krále - Hanba neokomunismu - je vysoce urážející. Házet nezasloužené bláto a špínu na naše dva nejvyšší a nejlepší představitele našeho státu je odporné. Pochybuji, že byste si dovolil něco takového uveřejnit o Clintonovi.

O Havlovi je známé, že všechny své royality za knihy a hry ze Západu věnuje charitě. Pro svou vysokou mravní úroveň byl znovu zvolen prezidentem. Není politik v pravém slova smyslu, ale na to má otevřenou hlavu - Klause, kterého nám závidí kde kdo v Evropě i v Americe. Měl mnoho nabídek za Západu, OSN, amerických universit. Na takových místech by měl jistě možnost se obohatit a získat slávu a prestiž, ale jako pravý vlastenec zůstává tam kde je ho nejvíce zapotřebí a kde je nenahraditelný.

Sama jsem žila mnoho let mimo svou vlast, ale jakmile se režim kvůli kterému jsem odešla zhroutil, vrátila jsem se tam kam patří, abych v mezích možnosti podpořila náš stát. Vrátilo se nás mnoho a vrací se další, protože nepovažují dále za nutné žít v cizině. Všichni se shodujeme na tom, že taková česká emigrace, kterou opovrhují i Američané, nám dělá jen ostudu, vlast nepodporuje, ale poškozuje ji. Bylo mi u Vás řečeno, že Vás časopis nebere nikdo vážně (lidé soudní), že jste starý muž plný zášti, nenávisť, s klapkami na očích, nešťitící se ničeho. Lituji Vás. Rodí se tu veliká věc a Vy po ní šlapete.

Nečekám, že byste můj příspěvek uveřejnil, myslím, že tak liberální Vás časopis není ačkoliv si říkáte "otevřená tribuna pro všechny". Ale ráda bych, abyste si uvědomil v jakém světle Vy i Vaši dopisovatelé stojíte u většiny svých nezaujatých a objektivních krajanů v Americe, u rodilých Američanů kteří mají světový rozhled a u nás v České republice. Nechtějte se radit, jak mnozí o Vás tvrdí, mezi fašistické plátky, s kterými se není radno špinit.

V Praze 8.7.1993

Marie Zemanová
Na Záhonech 14
14100 Praha 4

A POTOM MI NĚKDO MŮŽE ŘÍKAT, ŽE KOMUNISMUS A JEHO OBRÁNCI JSOU MINULOSTÍ.

NAOPAK - ONI ŽIJÍ A PROSPERUJÍ JAKO RAKOVINA!

Carl Hodek

Nestor Falls, Kanada - Předem musím poděkovat p. Marii Zemanové a jejímu dopisu, že mě probudila z mého kanadského odpočinku po operaci mého srdce, a že mi dala vysoké povzbuzení k napsání mé odpovědi na její tak *"pomatený"* a velice *"prolbaný"* dopis. Ani mě to nepřekvapuje, jak obránci komunismu lžou. Zde je moje odpověď paní Marii Zemanové.

Co je *rodilý (native)* Američan, s kterým p. Zemanová mluvila? To je, podle slovníku, osoba, která se narodila v Americe, tj. v USA, ne tedy v Československu, a taktéž osoba, která v mnoha případech ani neví, kde vůbec Praha je, a co dělá nějaký exil v USA, obzvláště československý! Ne jenom český, jak p. Zemanová se klausohavlovským slovníkem vyjadřuje! Máme zde ale malé výjimky, tj. synové a dcery proti-komunistických rodičů, kteří by nikdy pravý exil nepomlouvali!

Ponejvíce však *rodilý (native)* Američan ani nemá zdání, co komunismus skutečně je a nepoznal by komunistu, i kdyby přes něj upadnul. A paní Zemanová mluví s takovými lidmi? Chudák! Neví ani, jaký je rozdíl mezi Čecho-Američanem a *rodilým* Američanem? A kdo skutečně je-nomyslně náš americký čl. exil ve vlasti odsuzuje?

Jen komunisté v čele s Václavem Von Jediným jsou proti pravému proti-komunistickému exilu!

Exil si může dovolit kritizovat, paní Zemanová! My totiž žijeme ve svobodné zemi. My zde nelíbáme panu prezidentovi ruce a nepadáme na kolena! Většina z nás, a zde mluvím o proti-komunistickém exilu, ví, že komunisté jsou nemravními darebáky, vražedníky, a Vámi uzákoněnými zloději, které Vy mermocí s Vaší nevědomou kolaborací podporujete! A přitom ne příliš elegantním stylem,

ale s velkou lží!

Paní Zemanová mluví o vlastenectví? Co je vůbec u ní vlastenectví? Líbat Klausovi a Havlovi ruku za jejich úmluvu s komunistickými gaunery v listopadu 1989? Odpuštít jim jejich bolševickou tyranii nad národem? Klonit se pánům, kteří rozbili republiku? Schovávat se pod sukýnku Václava Von Jediného, který obhajuje **EXISTENCI** komunistické strany?

To je zřejmé u p. Zemanové vlastenectví!

Ale abych ji mohli věřit, a zde v USA se nebojím jako p. Zemanová tam v Praze, proč nám jen nenapiše alespoň pár těch jmen hrdinských chicagských krajanů či **RODILÝCH AMERICANŮ**, kteří se sami kopají do zadku s nadáváním exilu? Paní Zemanová, jednoduše řečeno, lže, až se práší! Ona si myslí, jako Václav Von Jediný, čím větší lež, tím více lidí to spolkně! Ale my zde v exilu ji rozumíme! Je to tzv. "40ti letá bolševická nemoc" tam u Vás, paní Zemanová, které se málokdo může zbavit! Jen Havlova sukýnka je stala jakýmsi prozatímním aspirinem!

Paní Zemanová se zmiňuje o rozumných lidech!

V Československu? S kolika politickými stranami? To je ale žert!

Rozumní a inteligentní lidé ví, že *rodilí* se demokracie by měla být pravdivá, spravedlivě by se měla vyrovnat s minulostí, a bez jakýchkoliv podmínek by měla navrátit komunisty ukradený majetek, a taktéž se restitučně vyrovnat se všemi, kteří byli postiženi komunistickou brutalitou! A hlavně potrestat komunisty, kteří byli poslušnými služebníky Moskvy a bezmilostně ničili naši republiku, a je jich mnoho, kteří jsou stále u "koryta!" Nic více a nic méně!

Toto volá p. Zemanová špinící a kritizující pomluvou! Házení bláta!

Já bych ji laskavě žádal, aby si našla někoho, kdo by ji vysvětlil rozdíl mezi pravdou a lží. Rozhodně ale ne Václava Von Jediného! Ten sám ten rozdíl neví. Ztratil pravdu někdy při rudém politickém trénování před listopadem 1989 a potom na cestě na nový trůn připravený pro něj komunisty!

Paní Zemanová čte anglický časopis *Independent* (?), který je nakloněný tak dalece doleva, že by to porazilo i slona! A to by jí nemělo utišovat! Spíše by si měla dávat pozor, jakou jinou propagandu její mozek tak ochotně přijme. Dávat někomu nějaké kladné body neznamená nic. Tento samý časopis kdysi dával kladné body zapřisáhlému bolševikovi Gorbačovovi, kubánskému Castrovi a mnoha jiným levičákům a komunistům! Já bych se tak s tím, být paní Zemanovou, nevytahoval!

Paní Zemanová je šokovaná blátem, které je, podle ní, házeno na ty její dva, komunisty vyleštěné, pány, na ty její "Von Nejvyšší!" Ale paní Zemanová zřejmě asi neví, že tyto dva pány přeci už dávno naházeli bláto sami na sebe! Nikdo to na ně neházel a nehází! Zde já mluvím o tom blátě rudém! I p. Škvorecká v Kanadě byla nepřijemně překvapena či šokovaná před nedávným časem. Nějak prý ji ta pravda dohonila! Rudé bláto se tak lehce nedá z osoby očistit! A to paní Zemanová asi neví!

Václav Havel je u p. Zemanové jakýmsi 'morálním' hrdinou! U mne je však Václavem Von Jediným, jelikož tohoto titulu si u mne před nedávnem plně zasloužil (není to doktorát, který on tak rád po světě od levičáků zbírá!) za jeho:

1) Tak pilnou práci a 'morální' citlivost na televizi a při jeho prezidentských cestách za Sudetáky a jejich odsunutí schválené západními mocnostmi! Proto tedy ten "Von!"

2) Za jeho neúnavnou podporu **EXISTENCE** komunistické strany a bolševických zlodějských pohlavárů (viz jeho řeč "My jsme všichni viníky!").

3) Za jeho 'morální' **NEPODPORU** požadavků proti-komunistického exilu a restitucí pro všechny osoby postižené komunistickým režimem. Zde bych chtěl podotknout, že neříkám "bývalým režimem," jelikož mnoho soudruhů a tajné policie ještě vládne s požeňmáním koho?

4) Za jeho 'Jedinečnost' v prezidentských volbách, kde nikdo jiný pro lid neexistuje! Hitler také byl jednou jenom tím 'Jediným!' Lidé ho totiž mají rádi, jelikož podle Von Jediného, všichni jsou viníky, tj. všichni snášeli rudá vejce, a on je ochoten všechny schovat pod jeho morální

širokou sukýnku. To je tak zvaná zvyklost z Moskevského režimu převzatého od Adolfa, tj. "Ein Reich, Ein Volk, Ein Fuehrer!" Proto tedy ten "Jediný!"

5) Za jeho nezapomenutelnou řeč a za jeho hrdinský výstup před americkým Kongresem s požadavkem, aby oni nedávali peníze Československu (Čsl. to nepotřebuje a exil ať skočí do vody!), ale ať to dají komunistickému kamarádovi Gorbačovovi! Já y to je jen hrdina! Míša mu za to zapomněl dát rád voskového Lenina!

6) Za jeho neustálé lhání o listopadu 1989 a od té doby!

7) Za jeho 'bezmocnost' vládnout bez kamaráda, rudého socialisty Dubčeka, který se kdysi radoval, když lidé byli popravováni za jejich odporu komunismu!

A my bychom tak mohli jít do nekonečna.

Pan Klaus, paní Zemanová? Ten je kapitolou sám pro sebe. DOSLOVA!

Finální vůdce 'špinavých,' komunisty ukradených peněz, vůdce ODS, a proti-exilový mluvčí za zlodějskou bandu bolševiků. Byl to on, který v Kanadě prohlásil, aby si exil nemyslel, že majetek někomu bude vrácen (!), kdo má chatu v Britské Kolumbii (British Columbia nebo B.C.). Jaký hrdina a vlastenec! Co je ukradeno, zůstane ukradeno!

Ano, paní Zemanová, Vy na tyto dva pány můžete být hrdá, ale ne my, tj. náš protikomunistický exil!

A zde, milá paní Zemanová, já opět mluvím o pravém československém exilu! Ne o nějakém exilu, který do Ameriky přišel s nějakých jiných 'náhodových' důvodů!

Rikáte, jak je Havel morální, a že dává peníze charitám. Mít majetek jeho rodiny, každý by si to mohl dovolit.

Proč ale ten Váš 'Von Jediný' nedává peníze těm, kteří byli komunistickou brutální postíženi?

Václav Von Jediný nebyl zvolen za prezidenta pro jeho mravnost, ale pro jeho omluvu komunismu! Byl zvolen lidmi, kteří si myslí, že jiný ochránce jejich minulosti a mravnosti neexistuje!

To není moralita, paní Zemanová, ale na prostá a holá nemravnost!

Kdo měl, nebo má, nečisté komunistické svědomí, kde je ta sukýnka, pod kterou se může kdokoli schovat! Ale jednou všechny s paní Zemanovou ta pravda dohoní a zvítězí! Lidé, kteří chválí Václava Vo Jediného se nechtějí od minulosti odpoutat! Oni ho potřebují! On je jejich svědomím!

Inteligentní, morální, a pro spravedlnost žijící osoba, by nikdy nedovolila, aby komunisté, kteří ničili náš národ a kradli majetky, nebyli potrestáni!

Pravda je zřejmě pro paní Zemanovou nepřijatelná! Pravda ji zlobí! Pravda ji rozčiluje! Je zaslepená leskem Václava Von Jediného a toho Václava Von Druhého! Nebo lépe řečeno, paní Zemanová: "Pro samé stromy, nevidíte les!"

Pí. Zemanová říká, že bychom my zde v Americe se neodvážili něco takového psát o Clintovi, co píšeme o Havlovi.

Opět žertuje? Zde hned vidím, že pí. Zemanová NIKDY v Americe nebyla a NIKDY nemluvila s nějakým 'rodilým' Američanem a nikdy nečetla americké noviny! Prostě řečeno, pí. Zemanová lže! Měla by vědět, že kdokoliv zde v USA není ve vládní službě, si může volně kritizovat jakéhokoliv politika, obzvláště prezidenta! I když Clinton je nyní prezidentem, pro mne osobně, a pro 60% Američanů, to neznamená vůbec nic. Já pro něj nehlasoval, jelikož vím, že je velkým lhářem, a rozhodně ne nějaký vlastenec, když v cizí zemi protestoval proti své vlasti! Podtrhuji - v cizí zemi! Nikdy neřekl pravdu o jeho cestě do Moskvy v šedesátých letech a jen naprostý idiot věří, že tam byl jak nevinný "turista!" V posledních prezidentských volbách, podle statistik, vyhrál s 43%, což naprosto není mandát lidu!

V Americe pí. Zemanové, a jiným tam doma, rozhodně Klaus nikdo nezávidí. Ale abych řekl pravdu, je možné, že zdejší obchody, kde se prodávají stará auta, by ho přijali s otevřenou náručí! Špinavé peníze, nebo čisté, hlavně aby prodal auta! A je zcela možné, že nějaká ta levá universita by ho snad taky vzala pod sukýnku. Novinka je novinka! V Americe by jistě ale slávu nezískal. Zde by byl v davu ztraceným mužem. Měkkých mozků máme v Americe až dost!

Nevím, kde paní Zemanová žila v zahraničí, ale rozhodně ne v Americe, jelikož nemá naprosto ponětí, co svoboda je a jak Američané a pravý exil myslí a jedná! Zde nemluví o Čsl. Národní radě Americké, která též bez členského

souhlasu líbá Havlovi ruce! O té "Radě" si popovídáme jindy! A ani nevím, kdy pí. Zemanová odešla z vlasti. Podle dopisu bych hádal, že odešla za bolševika Dubčeka z ekonomických důvodů, ale rozhodně ne z důvodů protikomunistických, jak mohu vycítit z jejího dopisu!

U mne pí. Zemanová není nějakou vlasteneckou hrdinkou s podporou nynějšiho režimu, jelikož skoro ti samí paňáci sedí v kreslách. Exil, bohužel, a díky zahraničním organizacím jako je ČSNRA, neměl připravenou vládu v exilu, která by mohla převzít právoplatně vládu v naší staré vlasti, poslat ty bolševické darebáky kam patří, tj. tam, kam oni jejich odpůrce posílali! Odebrat od nich vše, co jim nepatří, tj. vše, co získali za komunistického režimu, a dát to těm, kterým to právoplatně patří. Ovšem oni by také byli prvními, kteří by museli nuceně dělat všechny opravy na majetcích, které tak zpustošili! A toto ovšem hrdina pí. Zemanové, Václav Von Jediný, by nemohl dovolit! To je naprosto nemorální! On je přece moralista a humanista! On je hrdina!

Jestě nyní je toto vše u Vás, paní Zemanová, špinou?

Kdo je u Vás, paní Zemanová, tím "soudním," co odsuzuje náš exil? Vždyť Vy tam nikoho nemáte u soudů než staré, tvrdé komunisty, kteří nebudou samozřejmě odsuzovat sami sebe, ne?

Vy, paní Zemanová, nemusíte nikoho z nás litovat, ale máte litovat sama sebe. Jste ubohou, neinteligentní osobou, která žije v politickém babilonu, který existuje pod vedením Václava Von Jediného a Von Václava Druhého či Klausu! Zde v Americe se klapky na očích nenosí, ale rozhodně Vy je tam nosíte u Vás, obzvláště v Praze!

Velice rádi, paní Zemanová, uveřejníme Váš dopis, ale jak vidíte, s odpovědí, kterou si plně zasloužíte! A myslíte, že by tam u Vás také byla uveřejněna naše odpověď Vám na Váš dopis? To se ani nemusím ptát, že ano, paní Zemanová?

Ku konci, paní Zemanová, bych Vám chtěl připomenout, že to nejsme my, kteří volají odpůrce komunismu a socialismu fašismem, ale že Vy sama toto, jako jiní soudruzi tam u Vás, berete z komunistického slovníku nadávek! Vždyť Vy přeci pravdu na Vaší straně nemáte a volat někoho fašistou je taková vhodná komunistická nadávka.

Chcete možná, paní Zemanová, abych Vám snad jmenoval tatínka komunismu, jeho národnost a jeho rasu?

A jako poslední, paní Zemanová, mám na Vás výzvu! Řekněte nám z jakých důvodů nejsou komunističtí zločinci pronásledováni a potrestáni jako byli, a stále jsou, nacisté?

Je to z důvodů, že jedni jsou Němci a druzí jsou co, paní Zemanová? **M A R X I S T Ě ?**

Doufám, že najdete pravdu! I slepý jednou našel svoji hůl!

Oznámení úmrtí

Se smutkem a žalem v srdcích oznamujeme všem přátelům a známým, že ve věku 76 let zemřela, paní

MILDRED AGNES MATOUŠEK

rozená Minarčík,
milovaná žena zemřelého Tomáše;
drahá maminka Tim a Nancy Dudzikových;
sestra Franka (Anne) Minarčíka;
babička Debbie, Scott, Marc, Keith a Trent;
prababička Justin, Jake a Christopher.

Pohřeb bude ve čtvrtek 29. července 1993 v 10 hodin ráno v kapli Frank Marik & Sons Funeral Home, 2534 S. Pulaski Road, Chicago. Bude pohřbena na Českém národním hřbitově v Chicagu.

Byla členkou ČSA Lodge č. 153 a Telephone Pioneers

Návštěvní hodiny ve středu od 3 do 9 h. večer

Bližší informace na tel. 312-521-3972

HAYFEVER

It's never too early to prepare for the "hayfever" season. Many sufferers hide their heads and noses in the sand hoping August will pass them by. Generally, it doesn't, caution The Board Certified Allergist of Greater Chicago.

Normally, the body to handle constant exposure to foreign proteins develops a protective system of antibodies that circulate in the blood stream.

However, almost one of five Americans suffer from some type of allergic or immunologic disease. Their bodies have substantial amounts of Immunoglobulin E or IgE, an antibody causing the nose, ears, throat and sinuses to overreact to ragweed and other antigens, resulting in swelling, sneezing, itching, drainage and accumulation of fluids open to infection.

As a public service, The Board Certified Allergists have established a free "Hotline," reporting grass, tree, ragweed and mold counts. Call 708-499-7577, Mo-Fri. for information.

*

První vánoční pohledice s vyobrazením o 3 rozměrech byla vytištěna v r. 1843.

"Amatér ví, co může udělat; profesionál ví, co nemůže."
- John H. Larsen

HLEDÁM PRÁCI:
Opatřím starší lidi, uvařím, uklidím, pohlídnám děti... Mluví česky a slovensky. Tel. 708-484-4169.

P.S. WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Needed: More Civility, Less Shouting

Just a small line in a book, it should have great meaning for all of us: "Civility is the best means that human reason has devised, over centuries of warfare and aggression, for coping with fundamental difference" (from the book, "The Idea of the University," by Jaroslav Pelikan).

If we can somehow learn to be civil, respectful, to one another, the author suggests, that is the best way of peacefully dealing with differences.

How easy to write, but apparently difficult for many to practice.

How can people in Bosnia be killing each other? Because the qualities of respect and understanding toward one another diminished

We should simply learn from history that violence is contagious, that revenge simply causes further revenge.

to the point that political demagogues could come along and successfully rally people to do unbelievable things, largely because of their fears and misunderstanding of one another.

The Chicago area has many Americans of Serb and Croat background, and some from Bosnia of Moslem background. When I talk to many of them about the senseless slaughter, frequently the answer I receive is, "But you must understand what they did to us" during a certain period.

What they are really saying is, "Our people are behaving inhumanely to them, because years ago they behaved inhumanely to us." And so the slaughter continues.

On that basis, American Indians would have a legitimate reason for attacking all of us who are not Indians, because our ancestors took the land away from them, often cruelly.

We should learn from history that violence is contagious, that revenge simply causes further revenge.

The question must shift from who was right historically to, "How can we build a better world?"

To do that we must listen to one another, respect one another. That is one of the things that is wrong with the abortion debate in our nation: People are shouting at one another rather than listening to one another.

People often ridicule the elaborate language we use on the Senate floor: "I disagree with the distinguished Senator from Minnesota," or wherever he or she is from.

We're not all that distinguished, but that language softens disagreements. It is the civility that Jaroslav Pelikan wrote about in his book.

A few years ago a New York reporter asked me how I was able to maintain a cordial relationship with senators with whom

I disagree so strongly.

It is not that difficult. I start with the idea that my Senate opponent in debate is just as sincere in his or her opinion as I am. That causes the debate to take on a totally different tone. We may shout at each other a little, but we do it with respect.

There is probably no senator I disagree with more, in terms of votes cast, than Senator Jesse Helms of North Carolina. But I respect his sincerity. His office is next to mine and often we go together from our offices over to the Senate floor to cast our votes. Often differently.

But we visit together about various problems, greet each other's families when we see them, and I believe I speak for him also when I say we have genuine respect for one another. He thinks I am dead wrong in many of my opinions and I think he is dead wrong in many of his as well. But that does not stop us from respecting one another.

"Civility" is a word that is not used much.

In our country and throughout the world we must learn to practice it more.

*

"Člověk může žít dva měsíce z dobrého komplimentu."

- Mark Twain

NEMOVITOSTI

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty

6226 W. Cermak Rd.
Berwyn, IL

Jestliže zamýšlíte prodat majetek, ohodnocuji zdarma v chicagském okolí. Procenta jsou velmi nízká, chcete-li koupit. Volejte 708-484-4800 nebo domů 708-562-7605

HOME FOR SALE. Harlem/Foster location. Brick, 3 bedrooms, one bath, raised ranch, 2 car garage, new gas furnace, airconditioning & roof. Low \$170's, evenings (708) 867-8114.

PRONAJME SE:

Byt pro 3 až 4 osoby na 1. poschodí. Je třeba osobně vidět a dohodnout se. 2631 S. Ridgeland, Berwyn. Volejte Andy Šimo, (708) 404-6204

PŘEKLADY

IJK

Translation Service

z češtiny do angličtiny a naopak

☆☆☆

I. J. KOVAR
P.O. Box 313
Riverside, IL 60546
or call
(708) 442-7115

Prodám z pozůstalosti JUDr. Mudrýho, bývalý Hodžův tajemník, skvostný obraz-olej Tatry od nejslavnějšího slovenského malíře Martina Benky za \$8000.- or best offer. Volejte (708) 484-1118 nebo pište na Marina's Beauty Salon, 6234 West Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402.

Kde možno koupit HLASATEL:

- **Minařik Bakery**
5832 W. Čermák Rd., Cicero
Pouze nedělní
- **Brookfield (Minark II.) Bakery**
9213 Broadway, Brookfield
Pouze nedělní
- **Austin a Čermák Rd.**
Cicero — stánek
- **Prague Sausage & Delicatessen**
6312 W. Čermák Rd., Berwyn
Pouze nedělní
- **Redakce Hlasatele**
6426 W. Čermák Rd., Berwyn
- **The European Village, Ltd.**
6531 W. Čermák Rd., Berwyn
- **Roh Oak Park & Čermák Rd.**
Berwyn — stánek
- **Čermák Rd. & East Ave.**
Berwyn — stánek
- **28th & Ridgeland**
Berwyn, stánek — nedělní
- **V New Yorku: Candy Store**
1437 - 1st Ave., New York, NY

HLEDÁ PRÁCI

Mladá, slušná žena, hledá jakoukoliv práci. Volejte 708-241-1814.

*Poslouchejte
Československou
půlhodinku
na radiové stanici
WCEV 1450 AM
každou
středu a pátek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jirák*

CAPE TOWN, Jižní Afrika

Černí ozbrojenci stříleli z automatických pušek a házeli ruční granáty na kostelní shromáždění v neděli večer; zabili 10 bílých a zranili nejméně 53. Masakr v St. James Church of England v tichém předměstí střední třídy v Cape Town byl jedním z nejsmrtelejších útoků proti bílým civilistům.

"Byla to úplná hrůza", řekl jeden

z návštěvníků kostela, "lidé křičeli a plakali". V kostele bylo víc než 1,000 lidí.

Úřad předsedy F.W. de Klerka řekl: "Útok na kostel je nový, hrůzyplný element v cyklu násilnosti."

*

"Člověk může žít dva měsíce z dobrého komplimentu."

- Mark Twain

Pinnacle Home Improvement Loans

Žádné vydání za odhad! Žádné vydání za Title! Žádné vydání za zápis!!!

PŮJČKY DO \$5,000

Joan Iwema
First National Bank of Cicero
6000 W. Cermak Rd, Cicero
(708) 780-4970

Doug Jankovic
Berwyn National Bank
7112 W. Cermak Rd, Berwyn
(708) 780-2025

Members FDIC

(Dočasná nabídka)

Dívám-li se na dnešní "studenty", když se vyřítí, jako stádo, ze své školy, je mi většinou smutno. Zdobí je sice mnohem lepší a samozřejmě též nákladnější oblečení, než jaké jsme nosili za studentských let my, ale o to více méně zdobné je jejich vystupování. Těch "volů" co padne, než se znučeně doplouží k nejbližší stanici metra či tramvaje. I mnohem tvrdších výrazů, které nelze ani v tisku opakovat a které zaznívají stejným dílem z úst hochů i dívek. Z úst studentek, ze kterých by měla vyzařovat spíše jemnost. Zhrubly nám, v jednání, slovech i tváři. I na nich se podepsala doba socialismu a hlavně pak sametová abnormalita současné doby. Sametovost, propagující více vulgárnost a brutalitu, než etiku. Mladí se cítí v Havlovské "svobodě" jedinečnými a neuznávají žádná společenská pravidla. Hrnou se na schody metra a vůbec jim nevádí, když někomu staršímu podrazí nohu, nebo jej dokonce srazí k zemi. Tomu se smějí!

A jejich kantoři? Ti se také přizpůsobili trendu doby. Ta tam je bývalá vážnost učitelského a profesorského stavu. Dnes je mnohdy nelze dle mluvy rozpoznat od jejich žáků. I je doba dokonale zvlgarizovala, podle sametového scénáře. Naopak se zdá, že se snaží být v absurdnosti svým žákům příkladem. Jako je příkladem absurdnosti a nenormality Václav Havel. Vzácností nejsou u mnoha kantorů ani ošoupané dřívky s dírou na koleně, vytahaný svetr a urousané vlasy, sahající až po ramena. Nebo rozčuchaný plnovous. Proč ne? Vždyť se tak oblékali mnozí z polistopadových poradců Václava Havla, pan Oszlý, nebo chuligánský Saša Vondra, dnes náměstek ministra zahraničí! Lidé, kteří se prohlašovali za studnice rozumu, ač byli jen studnicemi nemorálního marastu. Že kantoři nemají u študáků žádnou autoritu? Na tom přece nesejde. Je doba sametová a ta za jedinou autoritu pokládá sametovou nenormálnost, hezky dle vzoru samotného prezidenta!

Co může při takové výchově ze studentů vyrůst, to si lze snadno představit. Nechci přitom vůbec nějak moralizovat a pokoušet se ze studentů udělat nějaké studené figurky bez života. Těmi nikdy studenti a mladí lidé nebyvali a také nebudou. Ale nikdy by v jejich životě neměla hrát prim vulgarita, jak je tomu začasťe dnes. Vzpomenu-li dnes na mnohé studentské "recese", které jsme prováděli, musím se smutkem konstatovat, že ty dnešní mají nebezpečnější základ. Dříve každá taková studentská recese měla vtíp a nikdy nikoho nepoškozovala. Dnes převládá bezohlednost a násilí. Dříve i vůči sobě navzájem zachovávali studenti vžitá pravidla slušnosti. Kantoři jim bývali vzorem chování a vedli je! Proto také měli u študáků vážnost, o jaké se těm současným nikdy ani nesnilo. A mýlil by se každý, kdo by myslel, že bývali pro svoji přísnost od studentů nenáviděni. Vraťte se nyní se mnou několika střípky ze studentských let do lavic jednoho gymplu a možná vzpomenete i na svá vlastní mladá léta.

Třídaš

Náš třídní, profesor Hradecký, byl vzorem přísnosti. Strohý matematik, dosti cholerického založení. Dost dlouho jsme si mysleli, že nás moc v lásce nemá. Nebylo hodiny, abychom neslyšeli hned na začátku slova: "Darebáci mizerní, královská věda matematika vám nevoní, ale on vám to jednou život spočítá. A co jste to zase vyvedli paní profesorce Stichové? Stěžovala si, že nevěříte, v osvobození Prahy Rudou armádou. Učte se, co je v osnovách a myslet si můžete své, ale paní profesorce její názory nevyvracejte. A teď půjde k tabuli..."

Samozřejmě musel velmi často řešit mnohé naše střety s některými členy profesorského sboru, kteří nebyli nám a jak jsme se později přesvědčili, ani jemu samému příliš po chuti. Byla to doba, kdy mnozí staří profesori byli nahrazováni nohsledy prznitele českého školství Z. Nejedlého. Jelikož však jsme v té době dovedli ještě po studenku držet partu, bez svazáckého schůzování, nikdy se nepodařilo nějakého konkrétního původce některé ze studentských recesí zjistit. Na otázku našeho třídního: "Kdo to spáchal, darebáci?" zaznělo zásadně třídnou sborové "My!" Obvykle následovala na popud některého ze socializovaných profesorů mimořádná konference a další den nám náš třídní sděloval: "Darebáci mizerní, zase jste byli předmětem jednání mimořádné konference. Adame, vstaňte. Podle rozhodnutí konference vám uděluji třídní důtku. Sedněte si. Bláhová, vstaňte. Uděluji vám třídní důtku." Pak se zpravidla zarazil v rozletu, rozhlédl se po třídě a pokračoval slovy: "A dostávají ji všichni ostatní až po známá čísla Thumu a Zafoukala. Všichni jste darebáci a mně jen děláte ostudu. Za 'rest teď' napíšete mimořádnou matematickou úlohu. Adam, Thuma a Zafouk půjdou za dveře, protože by to vypočítali nejdřív a celé třídy dali opsat. A ať vás nechytí paní profesorka Stichová. Běžte na Petřín a vraťte se příští hodinu." Dobře věděl, že na matematiku nás tři uvedené nechytí.

Jednou však, když probíhala právě taková mimořádná konference o naší třídě, jsme poslouchali na chodbě u dveří sborovny. A tam jsme slyšeli našeho třídního říkat profesorskému sboru: "Kolegové a kolegyně, berte v úvahu, že je to mládí. My jsme nebyvali lepší, jen si vzpomeňte na své vlastní mládí. Jsou sice samá recese, ale nikomu neublíží. Já jim věřím. Nechte to na mně. Udělme jim třídní důtku a já jim properu dušičky. Přece jim nebudeme kazit vysvědčení nějakými dvojkami z mravů. Jak by to vypadalo, kdyby měla dvojku z mravů celá třída." Ten poslední argument asi působil nejvíce a tak se druhý den opakovala ve třídě scénka, kterouž jsem popsál. A od té doby to byl náš třídaš, na kterého jsme nedali dopustit. Vždyť se na té konferenci za nás bil, jako lev.

Probůh, dejte mi prášek

Za dobrou češtinu děkuji především paní profesorce Šindlerové. Jako študáci jsme sice na množství slohových cvičení, která nám zadávala za domácí úkol, nadávali, ale dnes jsem jí za ně vděčen. Učila nás kráse rodného jazyka a naučila nás využívat jeho bohatosti. Nyní však chci vzpomenout nejenom paní profesorky, ale také svého spolužáka Gerika Císaře. Byl nejoblíbenějším studentem paní profesorky, ale zároveň od ní nejčastěji káraným. Příčinou byl jeho rukopis připomínající spíše egyptské hieroglyfy, než latínu. Ani jedna z kompozic se neobešla bez následných povzdechů paní profesorky: "Císaři, Císaři, ta čmáranice nebyla k přečtení. Pojď k tabuli a přečti nám své dílo." Gerik šel a nečetl, recitoval. Až na to písmo byly jeho kompozice přímo literárním dílkem. Když skončil, vzala paní profesorka jeho sešit a pod nečitelný text napsala: "Sloh: 1, úprava: 5."

Jednou však přišlo cosi neobvyklého. Měli jsme psát opět jednu z mnohých slohových kompozic. Zatímco paní profesorka psala na tabuli výběrová témata, Gerik vytáhl zpod lavice kufříkový psací stroj, ze sešitu vyjmul list, vložil do stroje a začal klepat téma. Paní profesorka, zaslechnuvši klapot stroje, se překvapeně otočila, vyřeštila na Gerika oči, sedla si zdrceně za katedru a jen zasténala: "Pište. A přineste mi někdo prášek, než se z Císaře zblázním." Tak zůstala až do konce hodiny. O další hodině češtiny se v Císařově sešitě pod strojem napsaným textem červeným inkousetem skvělo napsáno: 1|1 — Skvělé, ale příště studente pište opět raději perem. Rušil jste ostatní cvakáním stroje a všechny nás připravil o skvělý přednes práce. Šindlerová."

Kytička

Náš přírodopisec, profesor Jungr, byl zaníceným botanikem i zoologem. Uměl vykládat látku s obrovským zápalem a dokázal k lásce k přírodě strhnout prakticky celou třídu. S výjimkou Věnceslavy Hlaváčkové. Ta byla na přírodopis obzvláště natvrdlá. V profesorově zápisníku se vedle jejího jména skvěla celá řada pětetek. Pan profesor dělal vše pro to, aby jí nemusel dát na konci školního roku nedostatečnou, ale moc se mu to nevedlo. Jednou naše spolužačka při zkoušení přivedla celou třídu do tak huronského smíchu, že do třídy přiběhl pan školník, podívat se, co se to děje. Profesor Jungr vyvolal naši Věnceslavu a ve snaze jí pomoci pověsil na tabuli obraz rostliny zvané hlaváček jarní (Adonis Ln.) a bezelstně se zeptal: "Co to je?" A dostal stejně bezelstnou odpověď: "Kytička". Profesor jen s nešťastným výrazem zvedl oči k nebi a znovu se ptal: "Jak se jmenuje?" Odpovědi mu bylo jen hrobové ticho. Chlěl tedy pomoci ještě víc a tak dodal: "jmenuje se podobně jako vy. Jak se jmenujete?" Odpověď, která zazněla z úst naší spolužačky jej doslova zrttila a v nás vyvolala zmíněný huronský řehot. Zněla: "Věnceslava!"

Později však se panu profesorovi přece jen podařilo Věnceslavě zachránit vysvědčení. Aby nemusela opakovat, když v ostatních předmětech dosahovala slušného průměru. Vyvolal ji a na tabuli pověsil obraz s různými druhy zeleniny. Věnceslava okřála a bez vyzvání začala chrlit nejen názvy zelenin, ale také vysvětlovat jak se nejlépe upravují k jídlu. To se stalo její záchranou, ale jak další čas ukázal, také jejím osudem. Rok před maturitou se zamilovala, odešla ze školy a vdala. Když jsme maturovali měla již krásná dvojčata a spokojeného manžela, který obdivoval hlavně její kuchařské umění. Zkrátka se našla!

Lidi, je tam had!

Náš přírodopisec profesor Jung miloval svoji přírodu tak vášnivě, že jeho kabinet nebyl pln jen vycpanin, ale bylo tam také množství tvorů živých. V akváriích rybičky, v teráriích hadi a ještěrky. Starali se o to spolu s ním členové přírodovědeckého kroužku. Náš spolužák Dáša Veselý tam našel svůj životní osud. Zamiloval se do hadů tak, že později vystudoval obor herpetologie a stal se pracovníkem hadí farmy, která prováděla odběr hadího jedu pro výrobu sér. Ovšem ve škole bylo v teráriích jen několik zmijí, pár užovek a jeden zcela neškodný blavor. Ač tam byla teraria dobře uzavřená a nebyla tam ani

žádná kraja, ani jedovatý chřestýš, pro našeho školníka to bylo teritorium zvláštního nebezpečí. Do přírodopisného kabinetu by nebyl vkročil, ani za medaili od ministra školství. Měl před hady příslovečnou hrůzu.

Jedno ráno byly dveře školy zavřené a před nimi chumel študáků i kantorů, kterým zděšený školník sděloval, že za dveřmi je v hale pod vitrinou had. Že byl nucen s celou rodinou utéct na ulici oknem školnického bytu, který našťástí byl v přízemí. V tu chvíli důstojně přišel profesor Jungř, opřel se o hůlku, bez které neudělal ani krok, vyslechl nářky školníka a pravil: "Otevřete." Vstoupil do haly, provázen Dášou Veselým, zašmátral hůlkou pod vitrinou a vyhodil ven — kus gumového elektrikařského kabelu. A bylo po senzaci. Jen našemu školníkovi přibyla přezdívka "Lovec gumových hadů!"

Zemřel nám tatíček Stalin!

Byly i situace, které jsme jako štuďáci pokládali za humorné, ale které se v těch dobách nemusely vyplatit. Nebýt našich kantorů. Tedy ne všech. I mezi nimi již byli socialisticky smýšlející. Jednou z nich byla ruštinářka profesorka, soudružka Štědrá. Ta byla tak beznadějně zamilována do idolu dělnické třídy Lenina a jeho následníka Stalina, že se bez jejich jmen neobešel jediný diktát z ruštiny.

Když J. V. Stalin zemřel, měli jsme právě před maturitou. Ten den přišla s. prof. Štědrá do školy v černých krajkových šatech, s očima zarudlýma pláčem, postavila se na stupínek před třídou a s pathosem nám oznámila: "Studenti, srdce všech pracujících se zachvěla žalem, zemřel náš tatíček Stalin!" Přitom si přitiskla sepjaté ruce na svoji hrud', ale na pravou stranu! Třída to ihned postřehla a na tento anatomický přehmat zareagovala sborovým "he — he — he!" Soudružka profesorka vytřeštila oči, pak asi pochopila, protože ruče přehmátla n správnou stranu svého plochého hrudníku, z úst se jí vydral jakýsi nesrozumitelný skřek a vyrazila ze třídy. Ne nadlouho. Záhy se vrátila s ředitelem i půlkou profesorského sboru. To již třída stála v lavicích pietně skloněna a všem se z očí řinuly proudy slz. Pomohla k nim lahvička amoniaku ze třídní skříňky první pomoci. To však soudružka Štědrá nemohla vědět. Jen náš třídní zavěštil, v očích se mu šelmovskými zablesklo a začal ruče konejšit rozčilenou ruštinářku slovy: "My vás kolegyně chápeme, ta smrt pro vás musela být šok. Podívejte se vyvedla z míry i největšího zatvrzence třídy Zafouka. Hled'te jak lká, oči plné slzí. Pustíme je dnes domů, aby se uklidnili a vy též uděláte nejlíp, když si půjdete odpočinout." A nenápadně strkal ruštinářku ze dveří. Po chvíli se vrátil a vše uzavřel slovy: "Bando mizerná, hled'te tiše vypadnout a jděte to oslavit na Peřín. A ani slovo, nebo nás ještě všechny zavřou. Tak hybaj, ředitel to schválil." Nedivte se tedy, že jsme jej milovali.

Bude se hrát divadlo!

Jednou ze zvláštností našeho gymplu, která tam přetrvávala z minulosti, bylo školní divadlo. O jeho založení se zasloužil penzista profesor Vetter spolu s naším profesorem etiky a výtvarné výchovy Diviškem. A po technické stránce školník, pan Pokorný, který postavil za pomoci studentů v aule docela obstojné jeviště, s portálem i oponou. Lze říci, že škola tím divadlem žila. Nebylo profesora, který by studenta neuvolnil z hodiny, když byla zkouška, nebo když bylo třeba vyrábět kulisy. Hrál se klasika, trochu přikořeněná studentskou recesností, ale poctivě. Sice jen pro rodiče, ale s úspěchem. A časem se z tohoto divadelního kroužku stala liheň divadelních talentů. Vyšel z ní Milan Neděla, Vít Olmer a řada dalších.

Nádherná scéna se odehrála při představení starofrancouzské frašky neznámého autora "Mistr Petr Pleticha". Pokoutního středověkého advokáta, který si od kupce na trhu vzal sukno se slibem, že zaplatí až si kupec přijde k němu domů pro peníze, hrál Honza Tříška. Ve scéně, kdy si kupec přichází pro peníze však podle textu nechtěl zaplatit a hrál bláznivého. V dlouhé noční košili, s čepičkou na hlavě se měl podle režie vztýčit na posteli, v náručí sevřít polštář a recitovat slova: "Je zima a mne mrazí, zavřete to okno draží." Jenomže jak už to na divadle bývá, místo polštáře přinesl někdo jakýsi starý sypek a ten v okamžiku, když jej Honza sevřel, praskl. Peří vykypělo, jako v pohádce "hrníčku vař." Honza však neztratil duchapřítomnost, příšerně se zachechtal, zdvihl polštář nad hlavu a vytřepal se slovy: "Je zima a mne mrazí, zamerťte to draží." Opona šla dolů, sál říčel smíchem a peří bylo až v desáté řadě. Nikdo se však nezlobil. Vždyť to bylo studentské divadlo. Jen škoda, že později soubor po smrti prof. Vettera i jeho následovníka prof. Novotného pro nepochopení socialistické ředitelky zaniklo.

Sáhla na ni smrt?

Jednou ze socialisticky zaměřených profesorek byla prof. Stichová. Učila občanskou nauku. Malá, hubená, s drátěnými brýlčkami a stále zachmuřená. Zvláště naši třídu neměla nějak ráda. Mezi námi a ní bylo nejvíce konfliktů a ona to byla, která tak často požadovala kvůli

nám svolání mimořádné konference profesorského sboru. Mohlo by se říci, že nás pronásledovala, kde se dalo. Asi tušila, že příliš její přesvědčení o budování socialismu nesdílíme. Když toho již bylo moc, to jsme již byli v oktávě a věděli jsme, že jsme poslední oktávou, protože ministr školství rozhodl o zkrácení škol o rok, rozhodla třída jednomyslně, že tomu pronásledování je nutno učinit přítrž. S nejlepším nápadem přišel Petr Gryner a také jej se souhlasem celé třídy z největší části realizoval.

V naší třídě stála na stupínku zasklená skříň s lidskou kostrou, Emánkem. Byla to třída přírodopisu, za kterou byl kabinet profesora Jungřa. Stěhovali jsme se z ní jinam jen, když měla jiná třída přírodopis. Většinu hodin jsme však měli tam. Bylo také známo, že není-li skříň s Emánkem zamčena a někdo přejde po dřevěném stupínku, že se otevře. A na tom postavil Petr svůj plán. Opatřil si paklič, skříň otevřel, Emánkovi zvedl ruku, přidržel ji pravítkem a skříň uzavřel, aniž by ji zamkl. Ruka kostlivce ležela na skle dvířek. Paní profesorka Stichová vstoupila do třídy, podmrčeně se přes brýlčky podívala po třídě, štěkla "sednout" a cupitala na stupínek. Jak přešla ke skříni s Emánkem, prkna stupínku se prohnula, skříň otevřela a uvolněná ruka padla paní profesorce na rameno. Zaječela jako siréna a omdlela. Emánek byl rychle uveden do pořádku, uzamčen a děvčata běžela sdělit do ředitelny, že paní profesorka nám ve třídě omdlela. Přiběhl ředitel Pokladník a několik profesorů a začali paní profesorku křísit. Když se probírala z mdloby, její první slova byla: "Sáhla na mne smrt, soudruzi." a pan ředitel nevěděl nic jiného, než že nechal zavolat sanitku. Odvezli ji na psychiatrii a pobyla si tam čtyři měsíce. Když se vrátila do školy, to jsme již měli po maturitních písemkách. A paní profesorka se naší třídě stejně vyhýbala velkým obloukem.

Plynový poplach

Jednou z věcí, která nám nešla tak říkajíc pod nos, byly nácviky evakuace školy při cvičeních civilní obrany. Vadilo nám, že se vše dělá jen jako. Otmar Kocna se proto rozhodl, že věc napraví. Pracoval na tom celý týden. Ve všech třídách byly totiž ventilátory, které ústily do světlíku. Otmar přišel na to, že je lze přepolovat, aby se otočily obráceně a vhněly vzduch do tříd. A přepoloval je po vyučování ve všech třídách. Když s tím byl hotov, dal jednoho rána do světlíku lahev od okurek se zředěnou kyselinou chlorovodíkovou a vhodil tam hrst roubíků sirníku železnatého. Vznikající sirovodík brzy pronikl do naší třídy. Zrovna jsme měli češtinu s paní profesorkou Šindlerovou. Ucítila pronikavý zápach shnilých vajec a nařídila: "To je hrůza, co sem z té ulice táhne. Rychle pusťte ventilátor." A bylo to. Za moment jsme se ze třídy stěhovali na schodiště. Brzy tam byly všechny třídy a ředitel Pokladník nařídil skutečnou evakuaci. S jásotem jsme se vyřítili a korporativně zamířili na Peřín. Neučilo se ani další čtyři dny. Místo školy jsme s profesory chodili po pražských památkách a výstavách. A nikdy nikdo nepřišel na to, proč se škola musela evakuovat. Protože Otmar samozřejmě zase ventilátory přepoloval do původního stavu.

Angličtinář a maturitní ples

V té době se sice ještě učila angličtina, ale jen hodinu týdně. Učil nás ji profesor Pytelka, zvaný Johnny Sack. Výborný člověk, ten se stal jakýmsi sponsořem našeho maturitního plesu. Postihla nás totiž měnová reforma a kapsy byly prázdné. V Malostranské besedě však chtěli předem zálohu 1000 korun a nám se podařilo shromáždit jen polovinu. Trn z paty nám vytrhl právě náš angličtinář. Když se nějak dozvěděl o našich potížích, položil na první lavici pět stokorun a suše pravil: "It's my contribution." Ples byl zachráněn. Samozřejmě jsme mu vše z vybraných peněz za vstupenky pak vrátili, ale to jeho gesto nikdo z nás do smrti nezapomene. Proto také byl plně naším hostem na pomaturitním večírku, kde jsme likvidovali finanční zůstatek z plesu. Spolu s naším třídním, profesorem Jungřem a profesorkou Šindlerovou. Teprve na tomto večírku pak také prasklo, jak to bylo s paní profesorkou Stichovou, když na ni sáhla smrt. Když se naši kantoři dozvěděli pravdu, paní profesorka Šindlerová se tak rozesmála, že jsme až o ni měli strach. Profesor Jungř se jen uculoval a

prohodil něco jako "Hodnej Emánek". A náš třídní, profesor Hradecký si neodpustil slova: "Darebáci, tak paní profesorku vystrašit." Pak ale ještě dodal: "Ona si to ale docela zasloužila." A vrchol tomu dal náš milý John Sack výrokem: "Good job, boys!" Zkrátka to byli štuďáci a kantoři ještě k něčemu.

Závěrem

Přijměte prosím, vážení čtenáři, tuto moji vzpomínku na doby minulé jako připomenutí čehosi, co by se mělo vrátit. Aby byli štuďáci opět třebaš banda veselá, ale bez současné vulgarity a kantoři opět vychovateli i přáteli študáků, kteří si jejich respekt vytvářejí vlastní osobnosti.